

Toelichting Beleidsregels Participatiewet en aanverwante regelingen Gemeente Putten

INLEIDING

De toelichting op de Beleidsregels Participatiewet en aanverwante regelingen gemeente Putten betreft alleen een toelichting waar de artikelen dit behoeven. Alles wat in de wet en de verordening is geregeld en wat in de toelichting van die regelingen is bepaald, wordt niet of slechts beperkt in deze toelichting beschreven.

HOOFDSTUK 1: ALGEMENE BEPALINGEN

Paragraaf 1.1 Algemene begripsbepalingen

Artikel 1.1 Begripsbepalingen

Dit artikel volstaat zonder toelichting.

Paragraaf 1.2 Algemene bepalingen

Artikel 1.2 Tijdigheid aanvraag

In principe dient de een vergoeding vooraf te worden aangevraagd. Echter, bij een aanvraag op grond van een van de in deze beleidsregels vastgelegde regelingen komt het vaak voor dat er sprake is van meerdere kleinere bedragen. Indien de vergoeding achteraf wordt aangevraagd kan deze met terugwerkende kracht worden toegekend tot uiterlijk één jaar terug. Wel dient het recht op de vergoeding nog te kunnen worden vastgesteld. Uitzondering is de aanvraag om leenbijstand voor woninginrichting en duurzame gebruiksgoederen. Deze dient altijd vooraf te worden aangevraagd.

Een belanghebbende dient één keer per jaar de benodigde gegevens te overleggen tenzij er sprake is van wijziging in de situatie, welke financiële consequenties heeft (verandering gezinssituatie, inkomen enz). Dan dienen deze gegevens per ommegaande te worden verstrekt. De vergoeding wordt voor maximaal één kalenderjaar toegekend. Na afloop van dit jaar moet een nieuwe aanvraag gedaan worden. Indien de belanghebbende een uitkering van de gemeente Putten ontvangt, dient een aanvraagformulier te worden

ingevuld en ondertekend. Indien de belanghebbende geen uitkering van de gemeente Putten ontvangt, zal ook een inlichtingenformulier moeten worden ingevuld en ondertekend. Is er sprake van kosten die langer dan een jaar voortduren en staat vast dat de omstandigheden ongewijzigd blijven dan kan voor een maximale periode van vijf jaar bijzondere bijstand worden toegekend.

Als de vergoeding is toegekend, kunnen kosten gedeclareerd worden tot 1 jaar na toekenning.

Artikel 1.3 Middelen

In paragraaf 3.4 van de Participatiewet is geregeld wat tot de middelen moet worden gerekend. Het gaat hierbij om inkomen en vermogen.

Een auto behoort tot de vermogensbestanddelen. In het gemeentelijke beleid maken we een uitzondering voor auto's ouder dan 9 jaar. Veelal is de waarde van dergelijke auto's niet meer vast te stellen of ze vertegenwoordigen slechts een zeer geringe waarde. Om deze redenen wordt een auto vanaf 9 jaar buiten beschouwing gelaten. Indien een oudere auto toch een hoge waarde vertegenwoordigt, bijvoorbeeld omdat het een waardevol automerk betreft, dan kan de waarde hiervan alsnog meegenomen worden.

Artikel 1.4 Opname in inrichting

Is een belanghebbende opgenomen in een inrichting, zoals een ziekenhuis en niet zijnde detentie, dan wordt de algemene bijstand aangepast naar de norm zak- en kleedgeld. De algemene bijstand wordt aangepast vanaf de eerste van de maand nadat een belanghebbende één volle maand onafgebroken in de inrichting verblijft. Als de belanghebbende op 2 maart wordt opgenomen verblijft deze op 2 april een volle maand in de inrichting. De uitkering wordt dan aangepast per 1 mei. Vanaf dat moment krijgt een belanghebbende alleen zak- en kleedgeld. Hiermee kan een belanghebbende de vaste lasten van de eigen woning niet betalen. De bijzondere bijstand is geregeld in artikel 2.10 van de beleidsregels.

Artikel 1.5 Verlaging wegens het ontbreken van woonkosten

Bijstand wordt slechts toegekend voor de noodzakelijke kosten van het bestaan. Incidenteel komt het voor dat een uitkeringsgerechtigde geen woonkosten heeft. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn omdat de ex-partner de woonlasten nog betaalt of omdat iemand in een anti-kraak woning verblijft.

Tot 1 januari 2015 was dit geregeld in de Toeslagenverordening en werd geen toeslag toegekend (20% van de bijstandsnorm voor een echtpaar, incl. VT). Deze verordening is echter vervallen vanaf die datum. De systematiek kan wel gehandhaafd blijven. Bij het ontbreken van woonkosten wordt 20% van de bijstandsnorm voor een echtpaar van 21 jaar of ouder tot de pensioengerechtigde leeftijd inclusief VT, op de van toepassing zijnde norm in mindering gebracht.

Artikel 1.6 Giften en vergoedingen voor materiële en immateriële schade

Giften en vergoedingen voor materiële en immateriële schade hoeven niet als inkomsten te worden aangemerkt voor zover deze naar het oordeel van het college uit een oogpunt van bijstandsverlening verantwoord zijn (artikel 31 lid 2 onder m van de wet).

Giften (bijvoorbeeld van vrienden of familieleden) kunnen slechts als gift worden aangemerkt als deze eenmalig zijn en 20% van de bijstandsnorm voor een echtpaar als bedoeld in artikel 21 onder b van de wet niet te boven gaan. In dergelijke gevallen wordt de gift vrijgelaten.

Artikel 1.7Huur

In dit artikel is geregeld wat netto huur is. Tevens is geregeld met welke huur in welke situatie gerekend moet worden. Er kan een verschil zijn tussen de huur bij de bepaling van de kostendelersnorm en de huur die als inkomen aangemerkt wordt. Indien moet worden gerekend met huur als inkomen dan moet minimaal gerekend worden met een commerciële huur. In Nederland wordt iedereen die woonruimte huurt geacht de basishuur als minimum bedrag aan huur te betalen. Het is dan ook redelijk om minimaal met dit bedrag te rekenen waar het gaat om inkomsten uit verhuur. Dit zelfde geldt ook indien met huur gerekend wordt voor de bepaling van de kostendelersnorm. Wel dient er in dat laatste geval bij een lagere huur te worden beoordeeld of deze huurprijs gezien het gehuurde toch een gebruikelijk bedrag kan worden geacht.

Paragraaf 1.3 Maatregel

Artikel 1.8Herziening verlaging

Voor een maatregel die voor 3 maanden of korter is opgelegd, is er geen bepaling over een heroverweging opgenomen in de wet of de verordening. Soms kan het echter voorkomen dat de uitkeringsgerechtigde na het opleggen van de maatregel erg zijn houding en gedrag jegens arbeidsinschakeling heeft veranderd. In een dergelijke situatie kan het een extra motivatie zijn voor de uitkeringsgerechtigde wanneer de maatregel eventueel wordt herzien/verlaagd. Daarom is in dit artikel bepaald dat ook bij maatregelen korter dan 3 maanden het besluit kan worden heroverwogen, indien de uitkeringsgerechtigde door zijn houding en handelingen ondubbelzinnig laat blijken dat zijn gedrag gedurende de maatregelperiode, wat heeft geleid tot de verlaging, ten positieve is gewijzigd. In dat geval kan de hoogte of de duur van de maatregel worden heroverwogen. Dit zal slechts in bijzondere situaties het geval zijn.

Paragraaf 1.4 Boete

Artikel 1.9Onverwijld uit eigen beweging

Onverwijld wil zeggen 'onmiddellijk'. Dit houdt in dat de belanghebbende op het moment dat het te melden feit of de omstandigheid zich voordoet of bekend is geworden of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn dit op eigen initiatief direct moet melden aan de gemeente.

Het college stelt zich op het standpunt dat wijzigingen in beginsel onverwijld dienen te worden gemeld. Indien de wijziging niet onverwijld maar wel op het eerst volgende rechtmatigheidsonderzoeksformulier (rofje) wordt vermeld, dan wordt de melding toch als tijdig aangemerkt. Wordt de melding niet op het eerst volgende rofje vermeld, dan wordt dit als overtreding van de inlichtingenplicht aangemerkt.

Artikel 1.10 Op verzoek

In dit artikel gaat het om gegevens, die op verzoek dienen te worden ingeleverd om het recht op uitkering of inkomensvoorziening te beoordelen. Indien de belanghebbende deze termijn overschrijdt, is er sprake van schending van de inlichtingenplicht.

In dit artikel gaat het om termijnen, die van geval tot geval kunnen verschillen. In de brief wordt aangegeven wat de termijn in dat specifieke geval is.

Artikel 1.11 Verminderde verwijtbaarheid

In artikel 2a, tweede lid van het Boetebesluit sociale zekerheidswetten zijn criteria gegeven die in ieder geval leiden tot verminderde verwijtbaarheid bij overtreding van de inlichtingenverplichting. Door de omschrijving "in ieder geval" geeft de wet het college de ruimte om aanvullende situaties te benoemen waarin sprake kan zijn van verminderde verwijtbaarheid.

Wat is verminderde verwijtbaarheid?

- Belanghebbende verkeert in onvoorziene omstandigheden. Hierdoor is hij emotioneel zo in de war, dat hem niet volledig valt toe te rekenen dat de inlichtingen niet tijdig of niet volledig zijn verstrekt. Denk bijvoorbeeld aan het overlijden van een van de kinderen of een plotselinge ziekenhuisopname.
- Belanghebbende verkeert in een zodanige geestelijke toestand, dat hem de overtreding niet volledig valt aan te rekenen. De belanghebbende is bijvoorbeeld in een ernstige depressie beland of verkeert in een psychose en is daardoor (tijdelijk) niet in staat administratieve handelingen uit te voeren.
- Belanghebbende heeft wel wijzigingen doorgegeven, maar deze waren niet volledig of niet volledig juist. Hij verstrekt voordat dit door de gemeente is geconstateerd uit eigen beweging alsnog de juiste gegevens.

Er is geen sprake van verminderde verwijtbaarheid als de juiste informatie alsnog wordt gegeven in het kader van toezicht op naleving van de inlichtingenplicht.

Oorzaak ligt bij de gemeente

Het is ook mogelijk dat de klant weinig te verwijten valt door verkeerd handelen van de gemeente zelf. Bijvoorbeeld in de volgende situaties:

- Belanghebbende is verkeerd voorgelicht door de gemeente, waardoor hij niet wist dat hij in overtreding was. Hierbij is het wel van belang te weten wie de voorlichting heeft gegeven (welke functie had deze persoon). En mocht belanghebbende erop vertrouwen dat hij de juiste voorlichting kreeg?
- Belanghebbende is helemaal niet voorgelicht door de gemeente, of alleen mondeling. Als de gemeente geen schriftelijke informatie over de inlichtingenplicht heeft gegeven en deze nergens is na te lezen, is het voor de klant moeilijk om te weten wanneer hij in overtreding is.
- Belanghebbende heeft wel een signaal gegeven dat hij teveel uitkering heeft ontvangen, maar de gemeente doet meer dan een redelijke termijn lang niets met dit signaal.
- De gemeente heeft tijdens een contactmoment geconstateerd dat belanghebbende mogelijk (meer) inkomsten gaat krijgen en geeft aan daar zelf (de gemeente dus) bij een heronderzoek op terug te komen. Vervolgens wordt dit heronderzoek niet of niet tijdig uitgevoerd.

Er is géén sprake van verminderde verwijtbaarheid als de klant de brieven niet begrijpt, bijvoorbeeld omdat hij Nederlands niet beheerst. Of als belanghebbende voor langere tijd niet in staat is zijn belangen te behartigen. Hij zal in dat geval moeten zorgen dat iemand anders zijn zaken regelt.

Mate van verwijtbaarheid

Verwijtbaarheid bestaat uit objectieve en subjectieve verwijtbaarheid.

Objectieve verwijtbaarheid

Bij objectieve verwijtbaarheid kijken we naar de handeling of het nalaten van de klant: Heeft de klant feitelijk een regel overtreden.

Subjectieve verwijtbaarheid

Bij subjectieve verwijtbaarheid kijken we naar de persoon: Wist de klant of kon hij redelijkerwijs weten dat hij de inlichtingenplicht heeft geschonden.

Vaststellen mate van verwijtbaarheid

De mate van verwijtbaarheid stellen we vast in drie stappen:

- Stap 1: Vaststellen objectieve verwijtbaarheid
- Stap 2: Vaststellen subjectieve verwijtbaarheid
- Stap 3: mate van verwijtbaarheid.

Stap 1: Vaststellen objectieve verwijtbaarheid

We bepalen of de klant de regel feitelijk heeft overtreden.

Zo nee, dan wordt er geen waarschuwing of boete opgelegd.

Zo ja, dan gaan we naar stap 2.

Stap 2: Vaststellen subjectieve verwijtbaarheid

We bepalen nu of de klant wist of redelijkerwijs kon weten dat hij de informatieplicht heeft geschonden. Zo nee, dan is de klant niet verwijtbaar en wordt er geen waarschuwing of boete opgelegd.

Zo ja, dan gaan we naar stap 3.

Stap 3: Vaststellen mate van verwijtbaarheid

We bepalen nu de mate van subjectieve verwijtbaarheid. Is het bijvoorbeeld duidelijk dat een klant van zijn verplichting op de hoogte was en deze bewust heeft overtreden, dan is dat uiteraard ernstiger dan wanneer het aannemelijk is dat een klant weliswaar op de hoogte had kunnen zijn maar dit waarschijnlijk niet was. Hoeveel verhoogd of verminderd verwijtbaar dit is, is afhankelijk van alle ons bekende omstandigheden die van invloed waren op het handelen of nalaten van de klant. We bepalen of de klant volledig, verminderd of verhoogd verwijtbaar is.

Artikel 1.12 Geen verminderde verwijtbaarheid

Zie ook toelichting artikel 1.11.

In sub a wordt ingegaan op de situatie dat de belanghebbende de inhoud van de correspondentie van de gemeente niet begrijpt, bijvoorbeeld omdat hij de Nederlandse taal onvoldoende beheerst. Er is bepaald dat de belanghebbende zich in zo'n geval niet kan beroepen op verminderde verwijtbaarheid, omdat van de belanghebbende wordt verwacht dat hij zich laat informeren over de betekenis van stukken van de gemeente.

Sub b gaat over de situatie waarin een belanghebbende langere tijd niet in staat is zijn belangen te behartigen. Van de belanghebbende wordt verwacht dat hij in dat geval ervoor zorgt dat een ander zijn zaken regelt. Dit is dus evenmin een situatie waarin de belanghebbende zich kan beroepen op verminderde verwijtbaarheid.

Artikel 1.13 Hoogte van de boete

Als er sprake is van "verminderde verwijtbaarheid" (zie artikel 1.11 van deze beleidsregels), dan dient het college een lagere boete op te leggen aan de belanghebbende. Uitgangspunt van de wet was dat indien er sprake is van fraude een boete wordt opgelegd ter hoogte van het fraudebedrag. Inmiddels heeft de Centrale Raad van Beroep (CRvB 24-11-2014, nrs. 14/1949 WW) de uitleg hiervan genuanceerd. Dit artikel is aangepast conform de uitleg die de CRvB in de bewuste uitspraak hierover geeft. Ook heeft de Centrale Raad van Beroep uitgesproken dat er moet worden bezien in welke termijn een boete kan worden afgelost gezien de draagkracht (CRvB 11 januari 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:9). Het volgende schema dient hierbij te worden gehanteerd.

Verwijtbaarheid	Hoogte boete	Redelijke termijn
Opzet	100%	24 maanden
Grove schuld	75%	18 maanden
Regulier	50%	12 maanden
Verminderd	25%	6 maanden

De boetebeschikking dient zowel bij de lichte als de zware boeteprocedure opgelegd te worden. Een afschrift van het rapport moet uiterlijk bij de bekendmaking van de beschikking tot oplegging van de bestuurlijke boete aan belanghebbende worden toegezonden of uitgereikt.⁴¹ De boetebeschikking dient uiterlijk binnen 13 weken na de dagtekening van het boeterapport te worden opgesteld. Echter dit betekent niet dat na die termijn van 13 weken geen boetebesluit meer mag worden genomen. Deze bevoegdheid blijft gewoon bestaan zolang het opleggen van een boete niet is verjaard. Deze termijn betreft dan ook alleen een termijn van orde, waarmee wordt bedoeld dat de overschrijding van deze termijn wel mee kan spelen in het matigen van de boete maar dus nog niet maakt dat er geen bestuurlijke boete kan worden opgelegd. In het zevende lid hebben we de matiging geregeld in verband met de overschrijding van de 13 weken termijn.

Artikel 1.14 Wel strafrechtelijke afdoening

In de Aanwijzing sociale zekerheidsfraude van het College van Procureurs-generaal zijn 2 hoofdregels opgenomen.

De eerste hoofdregel luidt dat bij een benadelingsbedrag, ontstaan als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, van hoger dan € 50.000,00 in beginsel aangifte moet worden gedaan bij het Openbaar Ministerie.

De andere hoofdregel is dat bij het schenden van de inlichtingenplicht, waarbij het benadelings-bedrag gelijk aan of lager is dan € 50.000,00, deze overtreding in beginsel bestuursrechtelijk wordt afgehandeld.

In de Aanwijzing zijn ook uitzonderingen op deze hoofdregels benoemd.

De aanwijzing heeft alleen werking richting het Openbaar Ministerie, maar is wel van invloed op de afspraken over het doen van aangifte tussen gemeente en Openbaar Ministerie. In deze beleidsregels zijn de uitzonderingen, waarin toch direct tot aangifte wordt overgegaan, benoemd. Dit om te verduidelijken wanneer het college wel of niet tot aangifte overgaat.

sub a: strafrechtelijke dwangmiddelen zijn toegepast

Tijdens het onderzoek naar de schending van de inlichtingenplicht zijn strafrechtelijke dwangmiddelen toegepast of is de belanghebbende reeds als verdachte gehoord. Bij strafrechtelijke dwangmiddelen moet onder meer worden gedacht aan het doorzoeken van een woning, inbeslagname van stukken, opnemen van telecommunicatie, aanhouden en de inverzekeringstelling van verdachte(n).

sub b: het wenselijk is om strafrechtelijke dwangmiddelen toe te passen

Bij de start van een onderzoek, wanneer duidelijk is dat strafrechtelijke bevoegdheden noodzakelijk zijn om tot het overtuigende bewijs te komen.

sub c: combinatie sociale zekerheidsfraude met een of meer (andersoortige) strafbare feiten Vanuit de gedachte dat de rechtsorde meer zal zijn geschokt indien naast sociale zekerheidsfraude ook andere strafbare feiten zijn gepleegd, wordt de combinatie met fiscale, economische of overige delicten meegewogen bij de beoordeling of een zaak toch strafrechtelijk dient te worden aangepakt.

sub d: status verdachte en/of voorbeeldfunctie

Gevallen waarin bijvoorbeeld sprake is van status verdachte/voorbeeldfunctie zijn situaties waarin verdachte regionaal of landelijk een maatschappelijk aansprekende persoon is. Verder zou gedacht kunnen worden aan personen die een openbaar ambt bekleden of hebben bekleed of aan personen die beroepsmatig invloed hebben op het handelen van derden of op de financiële integriteit van geldstromen. Deze toelichting is uiteraard geen uitputtende beschrijving.

sub e: herhaling van overtredingen binnen een bepaalde periode

Wanneer een belanghebbende zich binnen een periode van vijf jaar voor de derde maal heeft schuldig gemaakt aan sociale zekerheidsfraude, kan een strafrechtelijk onderzoek ingesteld worden, een proces-verbaal opgemaakt worden en kan de belanghebbende strafrechtelijk vervolgd worden.

sub f: fraude gepleegd met medewerking en/of medeweten van ambtena(a)r(en) van de uitkerende instantie

Het gaat om een situatie waarin de integriteit van de overheid in het geding komt of kan komen.

sub g: fraude gepleegd in georganiseerd verband

Wanneer de verdenking bestaat dat een groep van meer dan twee personen zich heeft schuldig gemaakt aan het plegen van sociale zekerheidsfraude, en er ten aanzien van het plegen van die fraude, onderlinge verbanden of afspraken lijken te bestaan.

sub h: op voorhand is duidelijk dat belanghebbende de boete niet kan of gaat betalen

Indien er aanwijzingen zijn dat een bestuurlijke boete ook voor de langere termijn niet of niet effectief ten uitvoer kan worden gelegd, wordt strafrechtelijk opgetreden. Deze aanwijzingen worden gebaseerd op een onderzoek naar de vermogenspositie van belanghebbenden en de

mogelijkheid voor belanghebbenden om inkomen te verwerven zowel in de actuele situatie als op langere termijn.

Artikel 1.15 Wet inburgering

Inburgeringsplichtigen van wie de inburgeringstermijn vóór 2013 is begonnen, zal het college nog moeten handhaven. Dat gebeurt op basis van het overgangsrecht (artikel X lid 2 Stb. 2012, 430). De handhaving bestaat uit het bewaken van de inburgeringstermijn, het eventueel verlengen van die termijn, het opleggen van boetes aan inburgeringsplichtigen die hun verplichtingen niet nakomen, en het verlenen van ontheffingen van de inburgeringsplicht. Tot 1 januari 2015 was de wijze van handhaving in het kader van de Wi geregeld in de Verordening Participatiebudget.

Vanaf de invoering van de Participatiewet zijn deze bepalingen niet meer in de re- integratieverordening opgenomen. Daarom is dat in deze beleidsregels geregeld.

Op grond van artikel 31, 33 en 34 van de Wi moet het college een bestuurlijke boete opleggen aan de inburgeringsplichtige die zijn inburgeringsplicht niet binnen termijn nakomt. De boete bedraagt maximaal € 1.250,00. De op te leggen boete bedraagt € 500,00 bij de eerste overtreding en € 1.000,00 bij herhaling van die overtreding.

In artikel 5:46 van de Awb is bepaald dat de boete moet worden afgestemd op de ernst van de overtreding en de mate waarin deze aan de overtreder kan worden verweten. Daarnaast moet daarbij zo nodig rekening worden gehouden met de omstandigheden waaronder de overtreding is gepleegd. Voor de volledigheid is daarom lid 2 en 3 aan dit artikel toegevoegd.

HOOFDSTUK 2: BIJZONDERE BIJSTAND

Paragraaf 2.1 Algemene bepalingen

Artikel 2.1 Hoogte bijzondere bijstand en drempelbedrag

Naast de noodzaak dient altijd te worden vastgesteld of het de goedkoopste adequate oplossing is. Voor de hoogte van de bijzondere bijstand wordt aangesloten bij de Nibud richtlijnen tenzij er in de beleidsregels bedragen genoemd worden.

We hanteren geen drempelbedrag.

Artikel 2.2 Draagkracht(jaar)

De periode waarover de draagkracht wordt vastgesteld is het kalenderjaar waarin de aanvraag wordt ingediend. Als draagkracht voor bijzondere kosten wordt conform de landelijke regeling voor categoriale bijzondere bijstand 110% gehanteerd. Het draagkrachtpercentage in het inkomen bedraagt dan 35% voor bijzondere kosten. Voor bijzondere bijstand voor algemene kosten geldt 100% draagkracht bij inkomen vanaf bijstandsniveau. De draagkracht wordt een keer per kalenderjaar vastgesteld. Uitzondering hierop is als het inkomen 20% of meer wijzigt. Dit geldt zowel bij een stijging als een daling van het inkomen.

Een belanghebbende moet wijzigingen in het inkomen of vermogen doorgeven aan de gemeente, ook in het lopende draagkrachtjaar. Alleen een aanmerkelijke terugval of vooruitgang in het inkomen of vermogen, leidt tot aanpassing van de draagkracht.

Een belanghebbende moet de draagkracht zowel bij incidentele als periodieke bijzondere bijstand direct volledig gebruiken. Indien er sprake is van een wettelijk schuldtraject is er geen sprake van draagkracht. Indien er sprake is van een minnelijk schuldtraject is er geoordeeld dat er eenmalig maximaal drie jaar geen sprake is van draagkracht. Dit is enkel het geval als er sprake is van een traject via een erkende instantie en indien dit traject naar behoren loopt.

Gerekend wordt met de van toepassing zijnde bijstandsnorm als bedoeld in paragraaf 3.2 van de Participatiewet.

De individuele inkomenstoeslag geldt niet als inkomen voor het recht op bijzondere bijstand.

Artikel 2.3 Vorm bijzondere bijstand

De hoofdregel is dat de bijstand om niet wordt verstrekt. Dit betekent dat een belanghebbende de bijzondere bijstand in beginsel niet terug hoeft te betalen. Bijstand kan ook in de vorm van een geldlening of borgtocht worden verstrekt (artikel 48 lid 2 van de wet).

Bij een aanvraag om woninginrichting, dient het volgende beoordeeld te worden:

- a. Is er sprake van noodzakelijke kosten.
- b. Zelf reserveren. Indien men tenminste beschikt over een inkomen op het niveau van het sociaal minimum, dus ook indien men een algemene bijstandsuitkering ontvangt, wordt in principe voldoende ruimte in het inkomen aanwezig geacht om hiervoor te reserveren, dan wel achteraf gespreid te betalen. Via de algemene normbijstand wordt dus tevens reeds bijstand verstrekt voor (reservering van) duurzame gebruiksgoederen.
- c. Lening bij een bank. Indien de belanghebbende zelf niet heeft kunnen reserveren, bestaat soms nog de mogelijkheid om een lening aan te vragen bij een bank. Is deze mogelijkheid er, dan is er sprake van een voorliggende voorziening waar gebruik van gemaakt dient te worden.
- d. Lening bij de gemeente. Indien de belanghebbende niet verwijtbaar zelf niet heeft kunnen reserveren en een lening bij een bank is niet mogelijk, dan kan leenbijstand worden toegekend.

Als taxatie nodig is voor de vaststelling van de overwaarde in de woning, wordt de bijstand verstrekt in de vorm van een lening voor zover de overwaarde het vrij te laten vermogen in die situatie te boven gaat.

Indien de belanghebbende niet kon reserveren of lenen, dan kan bijzondere bijstand voor de babyuitzet worden verstrekt in de vorm van borgtocht of lening.

Slechts in bijzondere omstandigheden wordt de bijzondere bijstand om niet verstrekt. Denk hierbij aan extra kosten door het hebben van een meerling, of extra kosten door medische complicaties.

Artikel 2.4 Verplichtingen

Een belanghebbende moet de bijzondere bijstand gebruiken voor de kosten waarvoor de bijzondere bijstand is verstrekt (bestedingsverplichting).

Gebruikt een belanghebbende de bijzondere bijstand voor andere kosten dan waarvoor de bijstand is bedoeld, of kan een belanghebbende de besteding niet aantonen, dan wordt de bijstand teruggevorderd.

Paragraaf 2.2 Bijzondere Kostensoorten

Artikel 2.5 Ziektekosten

Een voorliggende voorziening dient altijd volledig te worden benut als er aanspraak op bestaat. Het basispakket van de zorgverzekering geldt als toereikende voorliggende voorziening. Dit blijkt onder meer uit geldende jurisprudentie van de CRvB. Dat betekent dat zorgkosten die niet door de basisverzekering worden vergoed als niet noodzakelijk kunnen worden aangemerkt. Worden deze kosten toch vergoed door de gemeente dan wordt dit "buitenwettelijk begunstigend beleid" genoemd. Dit kan alleen dan indien dit eenduidig wordt toegepast.

Indien de kosten vergoed worden via het basispakket Zvw of AWBZ, kan de noodzaak als vaststaand worden aangenomen en vergoeden deze voorliggende voorzieningen de kosten. Is er sprake van deels vergoeding uit het basispakket, dan kunnen de kosten ook als noodzakelijk worden aangemerkt (voorbeeld hiervan is het hoortoestel waarvan 75% vanuit de basisverzekering wordt vergoed).

Daarnaast kunnen de kosten die niet vanuit de basisverzekering worden vergoed alleen worden vergoed vanuit de bijzondere bijstand als er sprake is van een noodzaak en voor zover deze niet vanuit de aanvullende verzekering of andere voorliggende voorziening worden vergoed. Dit geldt bijvoorbeeld voor brillen waarbij in een aantal gevallen de verzekering niet alle noodzakelijke kosten vergoedt of slechts eens per 3 kalenderjaren.

Via Zilveren Kruis worden vanaf 1 januari 2015 naast de basisverzekering 3 aanvullende pakketten aangeboden. Naarmate het pakket duurder is, is de dekking uitgebreider. De belanghebbende heeft keuzevrijheid. Indien de belanghebbende kiest voor een goedkoper aanvullend pakket wordt het verschil in vergoeding tussen deze en de vergoeding uit het meest uitgebreide pakket niet gecompenseerd via de bijzondere bijstand. De deelnemer heeft immers premie-voordeel.

In gevallen waarin iemand voor het eerst bijzondere bijstand aanvraagt en niet bekend was met de regelgeving van de gemeente Putten kan tot uiterlijk 1 januari van het jaar volgend op de aanvraag aanvullende bijzondere bijstand worden verstrekt voor de noodzakelijke kosten die niet of deels door de door hem afgesloten verzekering worden vergoed. Per 1 januari van het volgende jaar kan de belanghebbende een verzekering afsluiten via de collectieve verzekering. Doet hij dit niet dan ligt het risico bij de belanghebbende.

Medicijnen die niet vanuit de basisverzekering worden vergoed, kunnen alleen via bijzondere bijstand worden vergoed indien de aan de gemeente adviserend arts deze als noodzakelijk verklaart. Dit is bijvoorbeeld het geval als de vergoedingen vanuit de basisverzekering stoppen maar inname van de medicijnen medisch gezien afgebouwd moeten worden. Gezien de regelmatige wijzigingen in de vergoedingen door de zorgverzekering wordt bijzondere bijstand toegekend tot het eind van het kalenderjaar. Afleverkosten van de medicijnen bij de apotheek worden ook vergoed.

Artikel 2.6 Gerechtelijke procedures

Wanneer aan een belanghebbende een toevoeging is verleend, is van belang of belanghebbende aanspraak maakt op verlaging van de eigen bijdrage. De eigen bijdrage wordt verlaagd met (thans) € 53,- wanneer een belanghebbende eerst (gratis) rechtshulp vraagt aan het Juridisch Loket alvorens een advocaat te raadplegen. In beginsel is hiervoor vereist dat het Juridisch Loket belanghebbende in persoon rechtshulp heeft verleend en dit heeft geleid tot een diagnosedocument.

Wanneer een belanghebbende niet eerst rechtshulp vraagt aan het Juridisch Loket en als gevolg daarvan wordt geconfronteerd met een hogere eigen bijdrage, dan kan de bijzondere bijstand worden afgestemd met € 53,- wegens tekortschietend besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan. Het kan belanghebbende immers worden verweten dat hij een hogere eigen bijdrage moet betalen.

Formeel ken je de bijstand dus toe en vervolgens verlaag je het met € 53,00 ogv de Afstemmingsverordening. Dit kan op grond van artikel 14 van de Afstemmingsverordening.

In de volgende gevallen krijgt de belanghebbende korting, zonder dat hij/zij eerst naar het juridisch loket is gegaan:

- a. in een strafzaak in eerste aanleg jegens een verdachte als bedoeld in artikel 1, onderdeel d, van het Besluit vergoedingen rechtsbijstand 2000;
- b. bij de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28, eerste lid, onderdeel a, van de Vreemdelingenwet 2000;
- c. bij het inbrengen van een zienswijze tegen het voornemen tot afwijzen van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000;
- e. bij het inbrengen van een zienswijze tegen het voornemen tot afwijzen van de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000;
- f. bij het inbrengen van een zienswijze tegen het voornemen om een verblijfsvergunning als bedoeld in de artikelen 28 en 33 van de Vreemdelingenwet 2000 in te trekken;
- g. in een zaak omtrent het opleggen van een sanctie als bedoeld in artikel 5:2 van de Algemene wet bestuursrecht;
- h. in een zaak in hoger beroep of cassatie.

Artikel 2.7 Bewindvoering / mentorschap / curatele

De bewindvoerder heeft aanspraak op een beloning overeenkomstig de Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren (artikel 1:447 lid 1 BW). Als de bewindvoerder verzoekt om een beloning, dan stelt de kantonrechter die hem benoemt zijn beloning vast overeenkomstig de Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren. Als een belanghebbende bijzondere bijstand aanvraagt, moet het college de noodzaak van de kosten in beginsel aannemen als de kantonrechter beschermingsbewind heeft ingesteld en de kosten daarvan heeft vastgesteld.

De Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren voorziet in een forfaitaire jaarbeloning op basis van het aantal uren waarin de werkzaamheden jaarlijks door de bewindvoerder worden uitgeoefend. Deze forfaitaire jaarbeloning is inclusief onkostenvergoeding en exclusief BTW. Met onkosten wordt bedoeld de kosten die de bewindvoerder in het belang van een goede uitoefening van zijn taak maakt. Het gaat dan om eventuele reiskosten, telefoonkosten, kosten van het opmaken van de rekening en verantwoording, kosten van het uitbesteden van taken voor zover de onder bewind gestelde deze voorheen zelf verrichtte. Deze onkostenvergoeding is verdisconteerd in het uurtarief (zie Stcrt. 2014, 32149 p. 7).

De professionele bewindvoerder kan voor incidentele werkzaamheden, zoals werkzaamheden in verband met een verhuizing of voor het beheren van een persoonsgebonden budget, ook aanspraak maken op een aanvullende beloning (artikel 3 lid 5 Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren).

Indien bewindvoering plaatsvindt als gevolg van een uitspraak Wsnp (schuldsanering) dan ontvangt de bewindvoerder een subsidie en een maandelijkse vergoeding.

Deze maandelijkse vergoeding wordt voldaan uit de onder bewind staande goederen. Deze kosten komen niet in aanmerking voor bijzondere bijstand. Slechts indien bij de slotuitdeling

blijkt dat er niet voldoende saldo is voor het salaris van de bewindvoering, dan kan hiervoor bijzondere bijstand worden verstrekt.

Artikel 2.8 Kinderopvang

Vergoeding voor kinderopvang is geregeld in de Wet kinderopvang. Dit is een voorliggende voorziening die passend en toereikend is. Inmiddels wordt voor de kosten van kinderopvang een eigen bijdrage opgelegd. Deze is afgestemd op het inkomen van de belanghebbende.

Indien kinderopvang nodig is in verband met (parttime) werkzaamheden en/of inburgering kan voor de eigen bijdrage bijzondere bijstand worden verstrekt. Het zou immers onredelijk zijn dat iemand die alles in het werk stelt om zelf (deels) in zijn of haar levensonderhoud te voorzien en/of verplicht is in te burgeren financieel in een mindere uitgangspositie gebracht wordt. Is er sprake van een eigen bijdrage in verband met re-integratie activiteiten, dan zal een beroep moeten worden gedaan op het participatiebudget.

Artikel 2.9 Uitvaart

De kosten van een uitvaart kunnen de nabestaanden meestal voldoen uit de nalatenschap en/of uitvaart-, levens- en ongevalverzekering. Dit zijn voorliggende voorzieningen.

Is dit niet het geval of is de nalatenschap niet voldoende, dan komen de kosten van de uitvaart van naaste familie voor een evenredig deel neer op een belanghebbende. Deze kosten komen in aanmerking voor

bijzondere bijstand. Per erfgenaam wordt vastgesteld welke kosten kunnen worden vergoed op basis van draagkracht.

De volgende kosten merken we aan als noodzakelijk:

- legeskosten overlijdensakte
- werkzaamheden uitvaartverzorger
- eenvoudige kist / kosten urn
- grafrechten (voor een algemeen graf, niet voor een graf in eigendom)
- rouwauto
- rouwkaarten
- opbaren in rouwcentrum
- dragers
- eenvoudige grafzerk
- kosten verstrooien
- kosten eredienst en/of kosten die voortvloeien uit culturele en religieuze achtergrond in–dien hiervoor kosten in rekening worden gebracht.

Niet noodzakelijke kosten zijn:

- rouwadvertentie
- koffietafel etc.

De Wet op de lijkbezorging is geen voorliggende voorziening. Deze wet treedt pas in werking wanneer er geen nabestaanden bekend zijn.

Paragraaf 2.3 Algemene Kostensoorten

Artikel 2.10 Vaste lasten bij opname in een inrichting

Is een belanghebbende opgenomen in een inrichting, zoals een ziekenhuis en niet zijnde detentie, dan wordt de algemene bijstand aangepast naar de norm zak- en kleedgeld. De algemene bijstand wordt aangepast vanaf het moment dat een belanghebbende één maand onafgebroken in de inrichting verblijft. Vanaf dat moment krijgt een belanghebbende alleen zak- en kleedgeld. Hiermee kan een belanghebbende de vaste lasten van de eigen woning niet betalen. Hierbij is sprake van bijzondere omstandigheden die algemene kosten van het bestaan tot bijzondere kosten maken. Bijzondere bijstand is dan op zijn plaats. Er moet wel uitzicht zijn op terugkeer naar de eigen woning in de gemeente Putten.

Er kan dan bijzondere bijstand worden verstrekt welke als volgt wordt berekend. Op de van toepassing zijnde norm, worden de kosten voeding (Nibud norm) en de norm zak- en kleedgeld en verhoging in mindering gebracht.

Artikel 2.11 Kosten in verband met wonen

De Wet op de huurtoeslag is een passende en toereikende voorliggende voorziening. Er zijn echter een tweetal uitzonderingen:

1. Een belanghebbende die het huurcontract afsluit in de loop van een maand. Over die gebroken maand heeft een belanghebbende geen recht op huurtoeslag. In dit geval wordt er een woonkostentoeslag verstrekt ter hoogte van de huurtoeslag, naar rato van het aantal dagen. De bijzondere bijstand verstrekken we om niet.
2. Een belanghebbende die huurtoeslag aanvraag, maar deze nog niet ontvangt. Verstrekt de Belastingdienst niet op tijd een voorschot en kan een belanghebbende de kosten niet zelf betalen? Dan wordt een woonkostentoeslag verstrekt in de vorm van een geldlening.

In geval van een koopwoning kan bijzondere bijstand worden verstrekt in de vorm van woonkostentoeslag. De bijzondere bijstand voor woonkosten wordt in beginsel voor 6 maanden verstrekt en hierbij wordt de verplichting opgelegd om goedkopere woonruimte te zoeken en te aanvaarden. Er wordt een actieve houding op dit gebied verwacht. Zoekt de belanghebbende verwijtbaar niet naar goedkopere woonruimte, dan wordt de bijzondere bijstand per ommegaande beëindigd. Indien de belanghebbende aantoonbaar heeft gezocht naar goedkopere woonruimte, maar daarin niet geslaagd is, kan de termijn telkens met 6 maanden worden verlengd met een maximumtermijn van 24 maanden.

De berekening van de woonkostentoeslag is conform de berekening van de huurtoeslag.

Artikel 2.12 Noodzakelijke verhuizing binnen de gemeente

Kosten die te maken hebben met wonen, moet een belanghebbende zelf betalen. Een belanghebbende moet daarvoor reserveren of lenen. We verstrekken hiervoor geen bijzondere bijstand.

Voorbeelden van deze kosten zijn gemeentelijke belastingen, rioolrechten en de aanschaf van een cv-ketel (cv ketel dient vervangen te worden door de woningeigenaar/verhuurder).

Er is één uitzondering: indien er sprake is van een noodzakelijke verhuizing en de belanghebbende heeft niet kunnen reserveren, dan kan voor de administratiekosten bij de Woningstichting (thans € 25,00) bijzondere bijstand om niet worden verstrekt.

Incidentele woonkosten

Incidentele woonkosten zijn bijvoorbeeld de huur van een verhuisbusje. Een belanghebbende moet reserveren of lenen. Ook kan een belanghebbende misschien een beroep op de werkgever of de WMO doen.

Voor de volgende kosten kan bijstand worden verstrekt, echter alleen indien iemand verhuist van legale woonruimte naar legale woonruimte:

1. De werkelijk gemaakte kosten van huur van een aanhanger of busje bij verhuizing naar een andere gemeente of binnen onze gemeente (incl. brandstofkosten); en
2. Indien een belanghebbende binnen onze gemeente gaat of blijft wonen en er is sprake van dubbele huur (van oude en nieuwe woning), dan wordt de huur van de nieuwe woning van maximaal 1 maand vergoed.

3. Voor de kosten van verf en behang kan eenmalig een bedrag van € 250,-- om niet worden toegekend, indien er sprake is van een noodzakelijke verhuizing binnen onze gemeente.

Alleen wanneer één van de volgende situaties van toepassing is, wordt bijzondere bijstand verstrekt:

- Een belanghebbende verhuist omdat de huidige woonlasten te hoog zijn als gevolg van niet verwijtbare inkomensachteruitgang en een belanghebbende geen huurtoeslag ontvangt.
- Een belanghebbende moet verhuizen, omdat er anders geen schuldregeling tot stand kan komen.
- Een belanghebbende moet om andere redenen verhuizen en kon niet reserveren of lenen. Denk hierbij aan mensen die plotseling worden verlaten door hun partner en hun huis moeten verlaten.

Artikel 2.13 Duurzame gebruiksgoederen en woninginrichting

Duurzame gebruiksgoederen zijn bijvoorbeeld een wasmachine, een bank en een koelkast. Een belanghebbende moet daarvoor reserveren of lenen. Heeft iemand niet kunnen reserveren of lenen, dan kan bijzondere bijstand in de vorm van een lening worden verstrekt voor de duurzame gebruiksgoederen. Er mag geen sprake zijn van verwijtbaarheid, bijvoorbeeld door oneigenlijk gebruik van materialen.

De besteding dient aangetoond te worden door middel van aankoopbonnen of overnamebewijzen. Als de bijstand niet besteed is aan noodzakelijke gebruiksgoederen, dan kunnen we (een deel van) de bijstand terugvorderen. Een belanghebbende moet dan zelf voorzien in (dat deel van) de kosten.

Voor de hoogte van de bijzondere bijstand wordt uitgegaan van de Nibud-norm.

In voorkomende gevallen (bijvoorbeeld babyuitzet) mogen de Nibud normen worden "losgelaten" en kunnen de Marktplaats normen worden toegepast. Dit blijkt ook uit CRvB jurisprudentie.

Via bijv. een uitspraak van 15 december 2009, 08/4071 WWB, LJN: BK6891. Hierbij is het volgende essentieel:

- Kunnen de goederen in de woonomgeving worden verkregen;
- Is er onderzoek gedaan naar de kwaliteit van de goederen en is deze kwaliteit voldoende;
- Zijn deze gegevens geprint en opgenomen in het dossier.

Onder de groep 'Klein huishoudelijk' vallen o.a. stofzuigers, strijkijzers, luchtbevochtigers, en keukenapparaten.

Onder de groep 'Groot huishoudelijk' vallen o.a. wasautomaten, wasdrogers en koel- en vries- apparaten.

Volledige woninginrichting

In incidentele gevallen komt het voor dat een volledige woning ingericht moet worden. Dit kan zijn omdat iemand vanwege een echtscheiding is verhuisd en niets van de boedel mee heeft kunnen nemen. Ook gebeurt dit indien asielzoekers een woning krijgen toegewezen, nadat zij hun verblijfsvergunning hebben ontvangen.

In veel gevallen hebben zij niet kunnen reserveren of kunnen zij niet lenen. Dan verstrekken we bijzondere bijstand voor de woninginrichting. De aanschaf moet natuurlijk wel noodzakelijk zijn en er moet sprake zijn van passende woonruimte. Een schotelantenne is bijvoorbeeld wel een duurzaam gebruiksgoed, maar is niet noodzakelijk.

Een aantal gemeenten, waaronder Putten, hanteert voor inrichtingskosten van de volledige woning een bedrag van 60% van de Nibud normen, afgerond op hele € naar boven. Dit omdat voor een aantal artikelen, zoals een bank, geldt dat ze tweedehands ook passend en toereikend zijn. Bovendien is er vaak sprake van overname van goederen, zoals vloerbedekking, gordijnen, vitrage en soms ook duurzame elektrische gebruiksgoederen.

Indien de belanghebbende niet kon reserveren of lenen, dan kan bijzondere bijstand voor de babyuitzet worden verstrekt in de vorm van borgtocht of lening.

Slechts in bijzondere omstandigheden wordt de bijzondere bijstand om niet verstrekt. Denk hierbij aan extra kosten door het hebben van een meerling, of extra kosten door medische complicaties.

Indien een belanghebbende bijstand voor de inrichting van de woning toegekend krijgt, kan eenmalig een bedrag van € 250,-- om niet worden toegekend voor de kosten van verf en behang.

Artikel 2.14 Knelpuntensituaties

Naast het beleid voor duurzame gebruiksgoederen heeft de gemeente Putten een regeling voor duurzame elektrische gebruiksgoederen (wasmachine, koelkast en stofzuiger) en (incidenteel) kachels bij knelpuntensituaties.

Hiervan is sprake als iemand minimaal 2 jaar een inkomen heeft op bijstandsniveau én een vermogen heeft dat lager is dan 50% van de vermogensgrens als bedoeld in artikel 34 lid 3 van de wet. Kosten worden om niet vergoed op basis van de Nibud normen.

Artikel 2.15 Computer

Indien iemand een inkomen ontvangt op bijstandsniveau, dan heeft iemand niet de mogelijkheid te reserveren voor een computer. Echter is het veelal wel van belang dat hier van gebruik gemaakt kan worden, bijvoorbeeld om "bij te blijven" en de kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Om deze reden heeft de gemeente Putten het beleid dat een pc (desktop, laptop of tablet) en printer kan worden verstrekt tot het bedrag van de Nibud normen. Een bedrag van € 360,00 kan worden verstrekt als leenbijstand, het meerdere "om niet". De lening dient te worden afgelost in 36 maanden (€ 10,00 per maand).

Voor de pc en printer kan het bedrag worden vergoed conform de Nibud normen.

De fiscale regels in ons land schrijven voor dat je voor onder meer een computer minimaal 5 jaar moet afschrijven. We kunnen er dus vanuit gaan dat een computer vijf jaar meegaat. Een aanvraag voor een computer kan dus niet vaker dan eens per 5 jaar.

Indien er tevens sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 2.23 van deze beleidsregels, kan er zowel voor de ouder als voor het kind bijzondere bijstand voor een computer verstrekt worden.

Artikel 2.16 Crisisuitkering

Indien iemand algemene bijstand aanvraagt, duurt het meestal een aantal weken voor de uitkering betaald wordt. In veel situaties kan dit opgelost worden omdat er nog spaargeld is of er nog recht op spaargeld

bestaat of een nabetaling van inkomen of middels voorschotten. In bepaalde situaties is dit echter niet het geval omdat er als gevolg van een crisissituatie geen enkele financiële reserve is. Denk hierbij aan statushouders die een langere tijd alleen van zak- en kleedgeld hebben geleefd en geen geld hebben. Zij moeten daarnaast nog een woning inrichten. Een dergelijke situatie doet zich incidenteel voor bij echtscheidingen.

In deze gevallen kan bijzondere bijstand toegekend worden in de vorm van een crisissuitkering gedurende één maand maar alleen dan als de situatie niet is veroorzaakt door verwijtbaar handelen van de belanghebbende. De hoogte van de crisissuitkering is net zo hoog als de bijstandsnorm inclusief toeslag minus de vakantietoeslag.

Artikel 2.17 Toeslag levensonderhoud 18–21 jaar

Ouders van kinderen tot 21 jaar zijn voor die kinderen financieel verantwoordelijk. Wanneer het kind alleen de bijstandsnorm ontvangt en zijn/haar levensbehoeften niet kan betalen, moeten de ouders dit inkomen aanvullen. Kan de jongere aantoonbaar geen beroep doen op zijn/haar ouders? Dan kan in bepaalde omstandigheden bijzondere bijstand in aanvulling op de algemene bijstand worden verstrekt. De hoogte hiervan is het verschil tussen de toegekende norm en de norm voor een vergelijkbare situatie maar dan van 21 jaar en ouder minus de in de bijstandsnorm opgenomen vakantietoeslag. De kosten dienen te worden verhaald op de ouders binnen de wettelijke kaders.

Artikel 2.18 Woon- werkverkeer

Wanneer een belanghebbende een baan aanvaardt, kan het zijn dat dit buiten Putten is. De belanghebbende krijgt dan te maken met reiskosten. Als de reisafstand 10 kilometer is of meer komen de reiskosten voor vergoeding in aanmerking. Dan wordt de gehele reisafstand vergoed. Deze is op basis van het gebruik van de goedkoopste optie van vervoer. Indien er een kilometervergoeding wordt toegekend, geldt een bedrag van € 0,19. Uiteraard moet worden nagegaan of er een vergoeding wordt verstrekt door de werkgever. Als dit het geval is, wordt bijzondere bijstand verstrekt onder aftrek van deze vergoeding. In artikel 2.1 is al geregeld dat de vergoeding tot maximaal het eind van het jaar wordt toegekend. Wanneer er sprake is van kosten woon-werkverkeer, niet zijnde in het kader van een re-integratietraject, dan worden de kosten vergoed via bijzondere bijstand. Is er wel sprake van een re-integratietraject, dan worden de kosten vergoed vanuit het Participatiebudget.

Artikel 2.19 Bezoek aan zieke familieleden

Er kan bijzondere bijstand worden verstrekt voor het bezoek aan zieke familieleden als er sprake is van omstandigheden zoals opgenomen in dit artikel. Er wordt bijzondere bijstand verstrekt voor reiskosten voor maximaal 1 bezoek per week, waarbij er uitgegaan wordt van de goedkoopste optie van vervoer.

Artikel 2.20 Bezoek aan gedetineerde

Er kan bijzondere bijstand worden verstrekt voor het bezoek aan een gedetineerde als er sprake is van omstandigheden zoals opgenomen in dit artikel. Er wordt bijzondere bijstand verstrekt voor reiskosten voor maximaal 2 bezoeken per maand, waarbij er uitgegaan wordt van de goedkoopste optie van vervoer.

Paragraaf 2.4 Minimaregelingen

Artikel 2.21 Criteria Minimaregelingen

Er bestaat pas recht op een vergoeding in het kader van het minimabeleid, wanneer de belanghebbende gedurende 12 maanden voorafgaand aan de aanvraagdatum inkomsten tot maximaal 110% van het minimumniveau heeft ontvangen. Er geldt een overgangstermijn van zes maanden (om armoedeval tegen te gaan) indien iemand met een bijstandsuitkering algemeen geaccepteerde arbeid aanvaard en hiermee een inkomen verwerft boven 110%. In dat geval wordt er gedurende zes maanden geoordeeld dat er nog sprake is van een inkomen op bijstandsniveau.

Wanneer de leefvorm (alleenstaande, alleenstaande ouder of gehuwd) gedurende de beoordelingsperiode wijzigt, dan moeten deze personen zowel over dat deel van de periode dat ze als gehuwden worden beschouwd, als over het deel van de periode dat ze alleenstaande (ouder) waren, aan de voorwaarden voldoen om voor een vergoeding op grond van deze regelingen in aanmerking te komen. Tevens gelden voor crisissituaties uitzonderingen. Een voorbeeld hiervan zijn de statushouders die nog geen jaar in Nederland verblijven. Dan wordt het inkomen gerekend vanaf het moment dat zij in Nederland verblijven. Verblijven ze korter dan een jaar in Nederland en is het inkomen in die periode lager dan de geldende inkomensgrens, dan komen zij voor vergoeding in aanmerking. De reden hiervoor is dat sociaal culturele activiteiten integratie in de Nederlandse en Puttense samenleving kunnen bevorderen.

Vanaf 1 december 2017 kan voor kinderen tot 18 jaar voor sportieve en structureel culturele activiteiten een vergoeding worden aangevraagd via intermediairs bij het Jeugd Sport en Cultuurfonds (JSCF). Voor incidentele activiteiten, zoals een museumbezoek of een schoolreisje kan een vergoeding op grond van het huidige Minimabeleid verstrekt blijven worden. Ook het zwemmen valt (nog) onder het huidige Minimabeleid en niet onder het JSCF.

Voor de vergoedingen uit het minimafonds geldt daarnaast dat geen recht bestaat op een vergoeding indien de aanvrager woonachtig is in een Wlz- instelling of een student is.

Daarnaast is in dit artikel opgenomen wanneer het recht eindigt. Zowel de toekennings- als de beëindigingscriteria zijn voor alle minimaregelingen gelijk.

Artikel 2.22 Sociaal-culturele, educatieve en sportactiviteiten

Op grond van dit artikel kunnen kosten die verband houden met sportactiviteiten, sociaal- culturele en educatieve activiteiten, schoolbezoeken en internetgebruik bij de bibliotheek worden vergoed. Hieronder is aangegeven welke kosten voor vergoeding in aanmerking komen.

Sportactiviteiten

- contributies verenigingen (bijvoorbeeld voetbalvereniging, biljartclub enz);
- kosten voor sportkleding of sportattributen die een directe relatie hebben met een sportclub of vereniging. Hierbij wordt aangesloten bij de Nibud normen;

- zwemabonnementen;
- zwemlessen.

Sociaal-culturele en educatieve activiteiten

- lidmaatschap (jeugd)verenigingen (bijvoorbeeld zangvereniging, EHBO-vereniging enz.);
- abonnement bibliotheek;
- bezoek museum;
- kosten cursussen. Het gaat hier om cursussen die verband houden met hobby en vrijetijdsbesteding (bijvoorbeeld cursus pottenbakken, fotografie, cursussen aan de volksuniversiteit, een cursus Engels enz.), dus geen cursussen die nodig zijn voor het werk;
- kosten muziekschool (bijvoorbeeld de contributie, maar ook huur van een instrument);

Kosten die verband houden met schoolbezoek

- bijdrage schoolfonds;
- kosten schoolreisje of excursie;
- eigen bijdrage peuterspeelzaal.

Kosten van internetgebruik bij de bibliotheek

- Alléén de kosten van internetgebruik bij de bibliotheek (kosten van internet op de eigen PC komen niet voor vergoeding in aanmerking).

Kosten van relevante sportkleding kunnen worden vergoed wanneer er sprake is van een combinatie met een lidmaatschap bij een sportvereniging of bijvoorbeeld een abonnement bij het zwembad. De kosten van kleding voor meerderjarigen worden maximaal eens per 3 jaar vergoed, tenzij aannemelijk is dat bepaalde kleding (bijvoorbeeld voetbalschoenen) eerder versleten is. Kosten voor kleding voor minderjarigen worden maximaal eens per jaar vergoed.

Artikel 2.23 Leermiddelen

Op grond van dit artikel kunnen kosten die verband houden met het volgen van een studie van een ten laste komend kind worden vergoed. De volgende kosten komen voor vergoeding in aanmerking: de ouderbijdrage, schoolboeken, materialen en gereedschappen, maar ook schoolreisjes en excursies en overige bijkomende kosten die verband houden met het schoolbezoek.

Wanneer de belanghebbende of diens kind student is en een tegemoetkoming voor onderwijs-kosten of studiefinanciering ontvangt, komt hij niet in aanmerking voor deze vergoeding. Indien de aanvrager heeft gekozen voor een opleiding bij een opleidingsinstituut welke is uitgesloten van een tegemoetkoming of studiefinanciering, dan wordt deze gelijkgesteld met iemand die wel een tegemoetkoming of studiefinanciering ontvangt.

Artikel 2.24 PC-regeling voor kind

De vergoeding voor een computer (desktop, laptop of tablet) zal plaatsvinden op basis van een door de belanghebbende ingeleverde offerte. Een printer is eveneens mogelijk binnen de Nibud-prijs van een computer.

Ook als er reeds bijzondere bijstand voor een computer in het gezin is verstrekt op grond van artikel 2.14 van deze beleidsregels, kan er bijzondere bijstand worden vergoed voor een computer voor het kind.

Artikel 2.25 Collectieve Zorgverzekering

1. Voor de kosten van een aanvullend pakket van de Collectieve Verzekering wordt maandelijks een bedrag ter hoogte van de premie van het goedkoopste aanvullende pakket bijzondere bijstand vergoed als tegemoetkoming in de kosten van de premie van de Collectieve Zorgverzekering.
2. De bijzondere bijstand als bedoeld in het eerste lid wordt rechtstreeks doorbetaald aan de hiervoor gecontracteerde Zorgverzekering.
3. Aanmelding voor de Collectieve Verzekering dient plaats te vinden voor 1 februari waarbij de ingangsdatum van de verzekering wordt gesteld op 1 januari van dat jaar.
4. In afwijking van lid 3 kan de verzekering op een eerder tijdstip ingaan indien de aanvrager verzekerd is bij de gecontracteerde Zorgverzekering.
5. De ingangsdatum als bedoeld in het vierde lid ligt niet voor de aanvraagdatum.

HOOFDSTUK 3: DEBITEUREN

Artikel 3.1 Bevoegdheid tot terugvordering en verhaal

Net als bij de WWB hebben gemeenten met de inwerkingtreding van de Participatiewet op veel terreinen beleidsvrijheid, zowel voor wat betreft de inhoud als de wijze van uitvoering. Dit geldt zeker ook voor het debiteurenbeleid.

Vanaf 1 januari 2013 is terugvordering niet geheel meer een bevoegdheid van de gemeente. Vanaf die datum dient de onrecht verstrekte bijstand als gevolg van een schending van de inlichtingenplicht teruggevorderd te worden. Om deze reden is herziening en intrekking ook in dergelijke situaties geen bevoegdheid meer, maar een verplichting. Tevens is per 1 januari 2013 de boete weer ingevoerd in de sociale zekerheid. Bij schending van de inlichtingenplicht is er sprake van een boetewaardige gedraging. In dergelijke gevallen moet een boete onderzoek plaatsvinden. Na invoering van de Participatiewet is dit kader ongewijzigd gebleven.

In overige gevallen blijft de bevoegdheid bestaan. Het college maakt gebruik van de bevoegdheid tot terugvordering en verhaal. Dit geldt niet alleen voor de Participatiewet.

Ook ten onrechte verstrekte kosten gemaakt op grond van de loaw/z kunnen worden teruggevorderd. Voor de loaw/z geldt eveneens dat, indien er sprake is van onrecht verstrekte uitkering als gevolg van schending van de inlichtingenplicht, deze teveel verstrekte uitkering wordt teruggevorderd.

Artikel 3.2 Ouderenkortingen

De ouderenkortingen gelden als middel in de Participatiewet (dus niet in de loaw/z). Dit betekent dat ze in mindering moeten worden gebracht op de Participatiewet uitkering. In tegenstelling tot veel andere heffingskortingen kunnen deze niet worden aangevraagd via een voorlopige teruggaaf. Deze heffingskortingen worden binnen de AOW toegepast op de loonheffing. Een ouderenkorting wordt toegekend over een heel kalenderjaar vanaf het jaar waarin iemand pensioengerechtigd is geworden. Over de maanden waarin Participatiewet uitkering wordt ontvangen, betekent dit dat een vordering ontstaat. Immers, over deze maanden bestaat recht op de Ouderenkorting(en). Deze korting is dan nog niet daadwerkelijk ontvangen, maar kan via de aangifte het jaar erna worden verkregen via de Belastingdienst. Dit heeft tot gevolg dat de belanghebbenden bijna een jaar later opnieuw worden opgeroepen en zij de ontvangen Ouderenkorting terug dienen te betalen. Daar vrijwel alle belanghebbenden slechts een deel van het jaar waarin zij pensioengerechtigd worden ook Participatiewet-uitkering ontvingen ligt de vordering tot nu toe altijd ruim lager dan het maximale bedrag van de Ouderenkorting.

Mede gezien het feit dat het altijd een éénmalige vordering betreft (vanaf het moment van AOW wordt de ouderenkorting op de loonheffing toegepast) en het feit dat het altijd om geringe bedragen gaat, stellen wij ons op het standpunt dat de Ouderenkortingen niet meer worden teruggevorderd.

Artikel 3.3 Verhaalsbepalingen

Het college maakt gebruik van de bevoegdheid tot verhaal. In beginsel is het echter de eigen verantwoordelijkheid van een belanghebbende om alimentatie te vorderen en deze verplichting zal dan ook worden opgelegd. Dit is slechts anders als het niet van een belanghebbende kan worden verlangd dat deze alimentatie vordert. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan ernstige psychische problemen bij een belanghebbende.

Een verhaalsbijdrage gaat niet eerder in dan de eerste van de maand volgend op de eerste aanschrijving. De onderhoudsplichtige kan op deze manier tijdig rekening houden met het mogelijk moeten betalen van een verhaalsbijdrage. Tevens is geregeld dat een verhaalsbijdrage niet wordt opgelegd indien uit de berekening blijkt dat de bijdrage lager is dan € 50,-.

Artikel 3.4 Heronderzoek

Tenminste eens per jaar wordt onderzocht of het recht op uitkering onverkort kan worden voortgezet.

Artikel 3.5 Heronderzoek verhaal

Bij de toepassing van de verhaalsparagraaf wordt de heronderzoekstermijn standaard gesteld op elke 36 maanden. Per geval kan gemotiveerd een andere heronderzoeksfrequentie worden bepaald.

Het in het derde lid genoemde bedrag om het verhaalsbedrag te handhaven, sluit aan bij het in artikel 3.3 genoemde bedrag. Tevens is bepaald de verhaalsbijdrage te handhaven wanneer deze minder dan € 10,00 lager is dan de eerder vastgestelde verhaalsbijdrage.

Artikel 3.6 Aflossingsritme

Het uitgangspunt van het beleid is dat iedere vordering in beginsel ineens wordt ingevorderd. Indien geen uitkering wordt ontvangen, dient de debiteur binnen 6 weken de hele vordering te voldoen. Indien de debiteur de vordering niet binnen deze 6 weken kan voldoen, dient een betalingsregeling met een maandelijkse aflossingsverplichting te worden getroffen. Ontvangt de debiteur wel een uitkering, dan vindt verrekening plaats vanaf de maand waarin het besluit tot vordering is genomen.

Indien de debiteur een uitkering ontvangt van de gemeente, vindt aflossing plaats door middel van verrekening.

Bij de aanwezigheid van meerdere vorderingen heeft de klant de keuze op welke vordering het eerst wordt afgelost. Maakt hij geen keuze, dan worden de periodieke betalingen bij voorrang geboekt op de vordering welke nog niet gebruteerd is, vervolgens op de boete, dan leenbijstand en daarna de terugvordering. Indien brutering van de vordering voor de klant voorkomen kan worden, heeft deze vordering voorrang. De boete en leenbijstand zijn niet preferent. Belangrijk is dus dat deze eerst geïnd worden na de niet gebruteerde vordering.

Artikel 3.7 Aflossingsduur en hoogte

Bij het treffen van een betalingsregeling maken we onderscheid tussen debiteuren die nog steeds een uitkering van de afdeling Samenleving ontvangen en debiteuren van wie de uitkering is beëindigd.

Debiteur met uitkering van de afdeling Samenleving

In veel gevallen zijn debiteuren personen die aangewezen zijn op een uitkering van de afdeling Samenleving. Gezien de preferentie van vorderingen op grond van de Participatiewet en om te voorkomen dat externe schuldeisers de resterende incassoruimte opeisen, wordt bij het vaststellen van de hoogte van de aflossingscapaciteit, zo veel mogelijk aangesloten bij de 'beslagvrije voet' van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Bij het bepalen van de aflossingscapaciteit wordt daarnaast zo nodig ook rekening gehouden met eventuele bijzondere omstandigheden.

De vorderingen zullen maandelijks worden verrekend met de lopende uitkering.

Voor boetes als gevolg van recidive gelden andere regels. Dit is geregeld in de Verordening verrekening bestuurlijke boete bij recidive gemeente Putten.

Debiteur ontvangt geen uitkering van de afdeling Samenleving

De voorkeur verdient een minnelijke regeling waarbij getracht wordt de vordering binnen 12 maanden te laten aflossen. Indien dit niet mogelijk is, dan zal een standaard inlichtingenformulier ingevuld moeten worden, zodat de hoogte van de periodieke betaling kan worden vastgesteld.

Juridisch gezien kan de wettelijke aflossing worden vastgesteld op de beslagvrije voet. In dat geval zou de ex-clïent na werkaanvaarding alle extra inkomsten moeten aanwenden voor de aflossing van de vordering. Aangezien dit niet wenselijk is, wordt, bij een minnelijke regeling, naast de aflossingscapaciteit van 5% van de geldende bijstandsnorm voor een belanghebbende, een extra aflossingscapaciteit van 50% van de netto normoverschrijding gehanteerd. Zodoende blijft werk lonen. Bij een hoger bruto loon kunnen namelijk ook de toeslagen (huur, en zorg) worden verlaagd, waardoor de debiteur per saldo per maand minder inkomen

heeft dan een debiteur met een uitkering indien vastgehouden wordt aan een aflossing tot 95% van de geldende bijstandsnorm. In geval van een minnelijke regeling is dit niet wenselijk.

Bewoning eigen woning

De kosten hiervan komen in beginsel voor rekening van belanghebbende. Bij het einde van de bijstand geldt dat 5% van de bijstandsnorm maandelijks dient te worden afgelost verhoogd met 50% van het meerdere boven de 110%. Worden de verplichtingen niet nagekomen, dan kan de lening worden teruggevorderd.

Het debiteurenonderzoek bij debiteuren met een bijstandsuitkering maakt onderdeel uit van het algehele heronderzoek en wordt uitgevoerd door de klantmanager. Bij debiteuren zonder bijstandsuitkering wordt de heronderzoekstermijn gesteld op standaard elke 24 maanden.

Per geval kan gemotiveerd een andere heronderzoeksfrequentie worden bepaald.

Artikel 3.8 Verhoging bij niet tijdige betaling

De schuldenaar is in verzuim wanneer hij niet binnen de voorgeschreven termijn heeft betaald. Vanaf de datum van aanmaning is de schuldenaar wettelijke rente verschuldigd. Het college heeft besloten geen wettelijke rente in rekening te brengen indien het (restant) vorderingen tot € 35.000,00 betreffen.

Om praktische overwegingen (het is weinig zinvol rente in rekening te brengen als het om een gering bedrag gaat) is besloten een drempelbedrag te hanteren. Wanneer het bedrag van de wettelijke rente bij enige of laatste betaling minder bedraagt dan € 20,00, wordt deze niet in rekening gebracht (zie artikel 4:98 Awb).

Wanneer de belanghebbende de betalingsverplichting niet nakomt, moeten daarnaast voor de onder artikel 3.9 eerste lid en artikel 3.10 eerste lid genoemde vormen van dwanginvordering kosten worden gemaakt.

Rentevaststelling bij beschikking

De te betalen rente moet bij beschikking worden vastgesteld. Omdat na ontvangst van een betaling pas duidelijk is met welk bedrag de debiteur in verzuim is geweest, zal pas achteraf de debiteur bij beschikking op de hoogte gebracht kunnen worden van de in rekening gebrachte rente. Dit zal meestal in het dwangbevel worden opgenomen.

Lid 1 onder b:

In het algemeen wordt een teveel dan wel ten onrechte verstrekte bijstand of uitkering bruto teruggevorderd (artikel 58 vijfde lid van de Participatiewet of artikel 25 vijfde lid van de loaw/loaz). Dit geldt altijd voor afgesloten kalenderjaren.

De debiteur wordt bij de eerste aanschrijving van de vordering mededeling gedaan van het bruto-bedrag en (indien van toepassing) ook het nettobedrag.

Als de vordering ontstaat in het lopende kalenderjaar dan kan de vordering netto worden voldaan als het bedrag voor of op 31 december op het rekeningnummer is bijgeschreven. De debiteur wordt bij de eerste aanschrijving mededeling gedaan van het netto- en ook het op dat moment berekende brutobedrag. Indien de vordering niet geheel binnen de gestelde termijn is voldaan, wordt het restant van de terugvordering op 31 december alsnog gebruteerd.

Artikel 3.9 Aanmaning

Als de debiteur in verzuim is, dan wordt deze door het bestuursorgaan schriftelijk aangemaand. De termijn waarbinnen dan moet worden betaald is 14 dagen. Die 14 dagen worden gerekend vanaf de dag na verzending van de aanmaning (4:112 Awb). In deze aanmaning moet vermeld zijn dat bij niet tijdige betaling de betalingen worden afgedwongen via invorderingsmaatregelen en dat de kosten daarvan door de debiteur worden betaald. De aanmaning is niet als beschikking ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (qua bezwaar en beroep) aan te merken.

Wanneer de debiteur, na ontvangst van de aanmaning, zijn betalingsverplichting niet nakomt, dan kan dwanginvordering worden ingesteld. In de artikelen 3.9 en 3.10 van deze beleidsregels is geregeld op welke wijze dat moet gebeuren.

In artikel 4:113 van de Awb is geregeld dat het college voor de aanmaning een vergoeding in rekening kan brengen. De vergoeding bedraagt € 7,-- indien de schuld minder dan € 500,-- bedraagt en € 15,-- indien de schuld € 500,-- of meer bedraagt. De aanmaning vermeldt de vergoeding die in rekening wordt gebracht.

Artikel 3.10 Dwangbevel

Alleen als binnen de aanmaningstermijn niet volledig is betaald, kan een dwangbevel worden uitgevaardigd. Bovendien kan alleen een dwangbevel worden uitgevaardigd als de bevoegdheid daartoe bij wet is toegekend. In de Participatiewet is dat opgenomen in artikel 60 tweede lid waarbij de invorderbaarheid bij dwangbevel als bevoegdheid is opgenomen als er sprake is van kosten van bijstand als bedoeld in de artikel 58 en 59 Participatiewet. Terugvorderingen op basis van de artikelen 58 en 59 Participatiewet zijn dus invorderbaar via dwangbevel. In de loaw/loaz is in artikel 28 de invorderbaarheid van vorderingen op grond van 25 loaw/loaz eerste en tweede lid bij dwangbevel opgenomen.

In de Participatiewet (artikel 60, vijfde lid) en in de loaw/loaz (artikel 28, vijfde lid) is opgenomen dat indien het college gebruik maakt van de mogelijkheid van vereenvoudigd derdenbeslag het dwangbevel bekend kan worden gemaakt door het via de post toe te zenden aan de debiteur. Hierbij wordt dus afgeweken van 4:123 Awb waarin is gesteld dat de bekendmaking geschiedt via betekening van een exploit door een deurwaarder. Met deze bepaling is voorkomen dat de executie door de gemeente in

handen gegeven moet worden aan een gerechtsdeurwaarder daar waar voor de inwerkingtreding van de 4e tranche Awb de terugvorderingsbeschikking zelf executoriale werking kende en dus geen inschakeling van een deurwaarder nodig was bij vereenvoudigd derdenbeslag.

Inhoud van het dwangbevel

Artikel 4:122 Awb vermeldt dat het dwangbevel in ieder geval moet bevatten:

- aan het hoofd: het woord “dwangbevel”
- het bedrag van de invorderbare hoofdsom
- de beschikking of het wettelijk voorschrift waaruit de vordering voortvloeit
- de kosten van het dwangbevel (indien deze in rekening worden gebracht)
- dat het op kosten van de debiteur ten uitvoer wordt gelegd
- het bedrag van de aanmaningsvergoeding (indien van toepassing)
- de ingangsdatum van de wettelijke rente (indien van toepassing)

Tweede lid

Het dwangbevel levert een executoriale titel op die met toepassing van de voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden tenuitvoergelegd. Dit betekent dat normaliter de tenuitvoerlegging begint met een bevel tot betaling aan de debiteur door de gerechtsdeurwaarder. Dat bevel houdt dan in dat het bedrag dat in de dwangsom is vermeld binnen 7 dagen moet zijn betaald. Het bevel tot betaling wordt in de regel ook tegelijk gedaan met de betekening van het dwangbevel. Als niet binnen die 7 dagen is betaald, dan wordt de tenuitvoerlegging van het dwangbevel voortgezet en kan bijvoorbeeld over worden gegaan tot het leggen van beslag. Zie hiervoor artikel 3.10.

Derde lid

Terugvorderingsbesluiten die voor 1 juli 2009 zijn genomen, hebben een executoriale titel. Na het verzenden van een aanmaning, is het daarom niet noodzakelijk om eerst een dwangbevel te versturen. In principe kan onmiddellijk worden overgegaan tot beslaglegging. Echter is ervoor gekozen om de debiteur eerst een ingebrekestelling te verzenden, waarin hem een laatste gelegenheid wordt geboden om zijn betalingsverplichting binnen 7 dagen na te komen.

Vierde lid

In artikel 4:119 van de Awb is geregeld dat bij het dwangbevel tevens de aanmaningsvergoeding, de wettelijke rente en de kosten van het dwangbevel kunnen worden ingevorderd. Door deze bepaling als een verplichting op te nemen in deze regeling, is deze bevoegdheid van het college omgezet in een verplichting.

Vijfde lid

Op grond van het Besluit buitengerechtelijke kosten kunnen buitengerechtelijke kosten in rekening worden gebracht voor zover zij redelijk zijn. De buitengerechtelijke kosten bedragen ten hoogste 15% van de vordering. De gemeente Putten heeft gekozen om de kosten van dwangbevel vast te stellen op 10% van de vordering met een minimum van € 25,-- en een maximum van € 450,--.

Artikel 3.11 Beslaglegging

Indien een belanghebbende na aanmaning en het uitvaardigen van een dwangbevel niet overgaat tot betaling dan wordt overgegaan tot beslag. Tevens is geregeld in welke situatie de vordering wordt overgedragen aan de deurwaarder. De hiervoor in rekening gebrachte kosten worden volledig doorberekend aan de belanghebbende.

Bij beslaglegging dienen de bepalingen van de artikelen 479b tot en met 479g van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, in acht te worden gehouden, met uitzondering van artikel 479e lid 2.

Beslagvrije voet bij niet nakomen inlichtingenplicht

Het komt voor dat de belanghebbende weigert om de inlichtingen over het inkomen te verstrekken die de gemeente nodig heeft om beslag te kunnen leggen. Wanneer de belanghebbende weigert om inkomensgegevens van zijn partner, welke nodig zijn voor het leggen van beslag, aan de gemeente te verstrekken kan de beslagvrije voet op grond van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering worden gehalveerd. Zie in dit verband ook artikel 60, zesde lid, onder b van de Participatiewet en artikel 28, zesde lid, onder b van de IOAW/IOAZ, waarin bepaald is dat de beslagvrije voet niet geldt bij invordering bij dwangbevel, wanneer de belanghebbende de inlichtingenplicht niet nakomt. Tenuitvoerlegging door middel van beslag vindt plaats overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. De gemeente heeft, de mogelijkheid van vereenvoudigd derdenbeslag op loon of uitkering.

De procedure is als volgt:

- de gemeente stuurt met een kennisgeving een afschrift van het terugvorderingsbesluit of dwangbevel naar degene van wie de debiteur loon of een periodieke uitkering ontvangt;
- hierin wordt de beslagvrije voet aangegeven;
- de derdebeslagene moet de kennisgeving binnen 8 dagen voor gezien terugzenden aan de gemeente;
- door de terugzending is het beslag gelegd. De derdebeslagene wordt hiermee verplicht het voor beslag vatbare bedrag uit te betalen aan de gemeente;
- de gemeente moet binnen 7 dagen na retourontvangst van de kennisgeving een afschrift van die kennisgeving aangetekend toezenden aan de debiteur. Als de gemeente dit nalaat kan de debiteur de President van de rechtbank vragen het beslag op te heffen.

Beslag op roerende of onroerende goederen behoort ook tot de mogelijkheden (al naar gelang de situatie). In alle gevallen van beslaglegging (met uitzondering van het vereenvoudigd derdenbeslag) dient de

gemeente zich tot een deurwaarder te wenden. De hiermee samenhangende kosten (alsmede de rente) kunnen van de belanghebbende worden teruggevorderd door de vordering met deze kosten te verhogen.

Ingeval er sprake is van een vordering waar pand of hypotheek op gevestigd is, is uitwinnen van deze rechten aan de orde. Denk hierbij aan krediethypotheek in verband met eigen woning.

Artikel 3.12 Afzien van verdere terugvordering i.v.m. schuldsanering

Hier wordt aangegeven hoe omgegaan wordt met verzoeken tot schuldsanering en schuldregeling. Indien er sprake is van een schuld door schending van de inlichtingenplicht mag er enkel medewerking worden verleend aan een schuldregeling indien deze medewerking niet leidt tot gehele of gedeeltelijke kwijtschelding van deze vordering.

(art. 60c Participatiewet).

Voor overige schulden is het uitgangspunt dat er in principe van verdere invordering wordt afgezien indien dit noodzakelijk is voor het tot stand komen van een schuldregeling. Dit geldt echter alleen voor vorderingen die niet gedekt worden door pand of hypotheek. Schuldsanering of schuldregeling is niet mogelijk als vorderingen gedekt zijn door pand of hypotheek.

In alle gevallen geldt dat er slechts akkoord wordt gegaan op voorwaarde dat er een volledige schuldregeling tot stand komt.

Indien door de gemeente Putten niet met de schuldregeling akkoord wordt gegaan, kan de debiteur hiertegen in verweer komen door een verzoekschrift in het kader van de WSNP in te dienen.

Aan het besluit tot het gedeeltelijk afzien van terugvordering of tot het gedeeltelijk afzien van (verdere) terugvordering worden in een beschikking de volgende voorwaarden opgenomen:

- a. er dient binnen 12 maanden nadat het besluit is bekendgemaakt, een schuldregeling tot stand te zijn gekomen; en
- b. de belanghebbende dient de schuld aan de gemeente Putten overeenkomstig de schuldregeling te voldoen.

Artikel 3.13 Afzien na het voldoen van de betalingsverplichting

In principe dienen alle vorderingen volledig te worden terugbetaald. Dat is het uitgangspunt. Voorkomen dient echter te worden dat de schuldpositie bij de gemeente Putten de arbeidsinschakeling in overwegende mate belemmert. In een aantal gevallen kan worden afgezien van verdere terugvordering.

Relatie uitstroombesleid

Om het debiteurenbeleid in overeenstemming met het uitstroombesleid te brengen, zal een positieve opstelling van de debiteur betreffende arbeidsmarktgerichte activiteiten mee gewogen worden bij haar beslissing om van verdere invordering af te zien.

Artikel 3.14 Kruiemelbedragen Terugvordering

In principe wordt altijd teruggevorderd en ingevorderd. Voor een efficiënte gang van zaken zal er echter geen terugvorderingsbeschikking worden opgemaakt indien, na de eindafrekening, een grensbedrag van maximaal € 75,-- resteert.

Het kruimelbedrag wordt vastgesteld op € 125,-- op debiteurenniveau. In elk geval dient hiervoor de primaire incassoprocedure gevolgd te worden waarna standaard de buiteninvordering volgt. Dit geldt niet voor vorderingen in verband met schending van de inlichtingenplicht. Dan zijn wij verplicht om terug te vorderen.

Deze regeling wordt ook toegepast op loaw/z en WMO vorderingen.

HOOFDSTUK 4: ARBEIDSINSCHAKELING EN TEGEN-PRESTATIE

Paragraaf 4.1 Arbeidsinschakeling

Artikel 4.1 Plan van Aanpak

Voor iedereen aan wie uitkering wordt toegekend wordt een plan van aanpak opgesteld. Uit het plan vloeit voort welke voorzieningen, indien noodzakelijk, het college ter beschikking zal stellen om uitvoering van het plan mogelijk te maken.

Het plan dient door alle partijen te worden ondertekend en is een overeenkomst. Het niet meewerken aan- of niet nakomen van de overeenkomst kan leiden tot het verlagen van de uitkering conform de bepalingen van de Afstemmingsverordening, dan wel terugvordering van door de gemeente gemaakte kosten.

Artikel 4.2 Scholing

Indien noodzakelijk kan een scholing aangeboden worden aan personen in een re-integratietraject, als het zonder deze scholing niet mogelijk is, instroom in algemeen geaccepteerde arbeid te realiseren. Wij beoordelen of deze scholing bijdraagt tot arbeidsinschakeling of verbetering van de uitgangspositie en verbinden hieraan een nader te bepalen termijn.

De te starten scholing moet aansluiten bij de mogelijkheden van de belanghebbende en de behoeften op de arbeidsmarkt en zo kort mogelijk duren.

Wanneer een belanghebbende niet beschikt over een startkwalificatie, verdient het behalen van de startkwalificatie of het Mbo-niveau 4 prioriteit. Deze prioriteit geldt ook wanneer de periode van de ontheffing is afgelopen en de opleiding nog niet helemaal is afgerond. Bij voldoende inzet bestaat de mogelijkheid de opleiding af te ronden.

Als scholing voor een persoon als verplichting is opgenomen in een plan van aanpak, worden de kosten daarvan door de gemeente Putten vergoed voor zover er voor de kosten van de scholing geen (toereikende) voorliggende voorziening beschikbaar is. Het gaat hierbij om directe scholingskosten (kosten scholing zelf, verhoogd met de aanschafkosten van benodigde boeken en ander lesmateriaal). De kosten van de scholing zelf worden betaald na overlegging van de nota.

Indien het scholingsverzoek wordt ingediend door een extern re-integratiebedrijf, moet dit bedrijf gemotiveerd adviseren welke scholing zij noodzakelijk achten, van welke aard, op welk niveau en voor welke duur. Hierbij worden door het re-integratiebedrijf de kosten van de scholing expliciet inzichtelijk gemaakt via een of meer offertes.

Artikel 4.3 Begeleiding

Er zijn belanghebbenden voor wie begeleiding noodzakelijk is op een werkplek. De begeleiding wordt ingezet als een belanghebbende naar verwachting zonder begeleiding zal uitvallen op de werkplek. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een jobcoach.

Artikel 4.4 Ondersteuning jongere

De Participatiewet zet mensen – nog meer dan de WWB – aan tot actief deelnemen aan de samenleving. Mensen met een arbeidsbeperking zijn een nieuwe doelgroep in de bijstand en ook zij moeten meedoen. Deze mensen moeten zoveel mogelijk bij reguliere werkgevers aan de slag, zo nodig met extra voorzieningen. Na de decentralisaties hebben gemeenten ook meer te maken met de ondersteuning van kwetsbare jongeren. In de praktijk vallen jongeren vaak tussen wal en schip. Om alle jongeren te ondersteunen richting participatie en zelfredzaamheid is een integrale en preventieve aanpak nodig van de gemeente. Investeren in jongeren en preventief actie ondernemen is effectief. Het is kostenbesparend, want goede preventie zorgt ervoor dat minder zorg op latere leeftijd nodig is. Dit is ook van toepassing op het gebied van werk. Indien een jongere aan het werk is en blijft, zal hij nu en in de toekomst geen beroep hoeven doen op bijstand. Van belang is dan ook om een jongere te ondersteunen en waar nodig te begeleiden richting de arbeidsmarkt.

Een vorm van ondersteuning kan zijn het inzetten van een loonkostensubsidie voor een jongere. Gemeenten kunnen een loonkostensubsidie inzetten voor belanghebbenden die niet het wettelijk minimumloon kunnen verdienen. Verder moet vaststaan dat zij mogelijkheden hebben om te werken. Het is ook mogelijk om een loonkostensubsidie in te zetten voor een belanghebbende die nog 16 of 17 jaar is. Gemeenten kunnen op grond van de wet ondersteuning bieden aan 16- of 17-jarigen voor wie naar het oordeel van gemeenten een leerwerktraject aangewezen is. Doel hiervan is dat schooluitval wordt voorkomen en deze jongeren langs deze weg alsnog een startkwalificatie halen. Bij een leerwerktraject in de vorm van een dienstverband, kan dan een loonkostensubsidie worden verstrekt. Het verstrekken van een loonkostensubsidie voor een jongere kan derhalve zinvol zijn om ervoor te zorgen dat deze een startkwalificatie haalt danwel, indien deze reeds behaald is, om ervoor te zorgen dat de jongere aan het werk gaat en/of blijft.

Artikel 4.5 Reiskosten

Aan belanghebbenden die in verband met het volgen van een re-integratietraject reiskosten moeten maken, wordt een vergoeding verstrekt wanneer de afstand 10 km of meer bedraagt op basis van de goedkoopste optie van vervoer. Indien er met eigen vervoer wordt gereisd bedraagt de vergoeding € 0,19 per kilometer.

Artikel 4.6 Niet-uitkeringsgerechtigden en personen met een Anw-uitkering

Conform artikel 7 lid 1 onder a van de Participatiewet is het college onder meer verantwoordelijk voor het ondersteunen van belanghebbenden die bijstand ontvangen en personen met een nabestaanden- of halfwezenuitkering op grond van de Algemene nabestaandenwet (Anw-ers) en niet-uitkeringsgerechtigden (Nuggers) bij arbeidsinschakeling en (indien het college dit noodzakelijk acht) het aanbieden van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. Re-integratiegelden wordt slechts in bijzondere situaties aan niet-uitkeringsgerechtigde werkzoekenden of personen met een uitkering op grond van Algemene nabestaandenwet (Nuggers en Anw-ers) besteed. Zij zullen hiertoe zelf een aanvraag moeten indienen. De volgende voorwaarden worden gesteld om in aanmerking te komen voor ondersteuning bij arbeidsinschakeling (voor Nuggers en Anw-ers):

- hij / zij moet als werkzoekende ingeschreven staan bij de daarvoor aangewezen organisatie;
- hij / zij is werkloos en verricht niet meer dan 16 uur per week betaald werk;
- hij / zij stelt zich beschikbaar voor werk voor meer dan 16 uur per week.
- hiervan kan in bijzondere gevallen afgeweken worden.

Uitzondering hierop vormen jongeren zonder startkwalificatie (zonder uitkering) en de groep voor wie inzet van re-integratie bijdraagt aan het voorkomen van uitkeringsafhankelijkheid.

Om in aanmerking te komen voor een door de gemeente betaald traject, geldt als voorwaarde dat is vastgesteld dat de inzet van een re-integratietraject noodzakelijk wordt geacht om reguliere arbeid te verkrijgen.

Aan de vergoeding van de kosten zijn de volgende voorwaarden verbonden.

Vastgesteld moet zijn dat:

- er geen voorliggende voorziening kan worden benut (bijvoorbeeld studiefinanciering);
- het totale gezinsinkomen van de persoon niet hoger is dan 150% van het bruto wettelijk minimumloon.

Indien een re-integratietraject voor een Nugger of Anw-er wordt ingezet wordt dit (net als bij de bijstandsgerechtigden) vastgelegd in een plan van aanpak. Daarnaast worden de verplichtingen in een beschikking opgenomen. Indien de Nugger/Anw-er die deelneemt aan een re-integratietraject verwijtbaar niet voldoet aan de in de beschikking opgenomen verplichtingen kan overgegaan worden tot beëindiging van het traject en tot terugvordering van de door de gemeente al verstrekte of nog verschuldigde vergoedingen.

Artikel 4.7 Ontheffingen

Op grond van artikel 9 eerste lid van de Participatiewet is iedere uitkeringsgerechtigde verplicht om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden en om mee te werken aan voorzieningen die de arbeidsinschakeling bevorderen.

Indien daarvoor dringende redenen aanwezig zijn, kan het college in individuele gevallen tijdelijk ontheffing verlenen van een verplichting als bedoeld in artikel 9 eerste lid Participatiewet. Aan belanghebbenden kan in ieder geval de verplichting worden opgelegd deel te nemen aan een voorbereidend traject gericht op arbeidsinschakeling.

De inhoud van dit traject zal worden afgestemd op de individuele situatie van belanghebbende.

Ontheffingen worden alleen verleend als uit een individuele beoordeling blijkt dat de belanghebbende op objectieve gronden niet of niet volledig beschikbaar kan zijn voor de arbeidsmarkt vanwege aantoonbare medische of psychische belemmeringen of het hebben van zorgtaken.

Ontheffingen worden niet verleend vanwege het enkele feit dat een uitkeringsgerechtigde weinig kansen maakt op de arbeidsmarkt, bijvoorbeeld vanwege leeftijd, of omdat er eventueel (tijdelijk) geen voorziening beschikbaar is.

Medische belemmeringen

De gemeente kan ten behoeve van een ontheffing van de arbeidsplicht op medische en/of psychische gronden een onafhankelijk onderzoek laten verrichten. Onafhankelijk wil in dit geval zeggen dat een verklaring van de eigen huisarts of behandelend specialist niet voldoende is. De keuringsinstantie bepaalt dan of er informatie wordt opgevraagd bij de huisarts en/of specialist. In een aantal gevallen zal de situatie op basis van de beschikbare (medische) gegevens al voldoende duidelijk zijn en is er geen onafhankelijk onderzoek nodig. Indien uit het onderzoek of uit de andere beschikbare (medische) gegevens blijkt dat er tijdelijk geen zicht is op arbeidsinschakeling en/of deelname aan een voorziening bepaalt de gemeente aan de hand hiervan een tijdelijke ontheffing voor de duur zoals die uit het onderzoek c.q. de beschikbare gegevens blijkt. Indien geen duidelijke termijn blijkt wordt de situatie na 1 jaar heroverwogen.

Zorgtaken

Zorgtaken kunnen als dringende redenen worden aangemerkt. De gemeente moet dan nog wel bezien of er geen andere voorzieningen zijn, bijvoorbeeld via het persoonsgebonden budget. Zorgtaken hebben betrekking op de zorg voor kinderen, maar ook eventueel voor ouders of andere familieleden.

Uitkeringsgerechtigden die de zorg hebben voor zieke/anderszins hulpbehoevende bloed- of aanverwanten kunnen een beroep doen op het college een voorziening in te stellen die belanghebbende in staat stelt alsnog deel te nemen aan het arbeidsproces dan wel in gevallen waarin geen andere vorm van zorg mogelijk is voor de duur van de zorgtaak gehele of gedeeltelijke ontheffing van de arbeidsplicht verlenen.

Alleenstaande ouders met kind tot 12 jaar

De verplichting om algemeen geaccepteerde arbeid te aanvaarden geldt voor de alleenstaande ouder met kinderen tot 12 jaar slechts nadat het college zich genoegzaam heeft overtuigd van de beschikbaarheid van passende kinderopvang. De afweging of een tijdelijke ontheffing wordt verleend zal altijd individueel gemaakt worden.

Ontbreken arbeidsmarktperspectief

Er zijn situaties denkbaar waarin het blijven vasthouden aan de arbeidsverplichting niet langer zinvol is. Hiervan kan bijvoorbeeld sprake zijn indien meerdere partijen arbeidsinschakeling niet meer mogelijk achten. Het zal hierbij gaan om incidentele situaties. Op grond van de wet kan nooit een blijvende

ontheffing worden verleend. Als blijkt dat er blijvend geen perspectief is op arbeidsinschakeling, wordt zo regelarm mogelijk de tijdelijke ontheffing verlengd indien dit nodig is.

Noodzakelijke scholing

Uitkeringsgerechtigden kunnen gedurende de periode dat een door het college noodzakelijk geachte opleiding wordt gevolgd vrij worden gesteld van sollicitatieverplichtingen. Deze vrijstelling kan maximaal worden verleend voor de duur en de omvang die de scholing vergt. Verwacht mag echter worden dat, al geruime tijd voordat de opleiding beëindigd is, wordt omgezien naar arbeid. Een sollicitatieprocedure neemt vrijwel altijd een aantal weken in beslag.

Tweede lid

Ontheffingen zijn altijd tijdelijk en er wordt in ieder geval een herbeoordeling afgesproken na een bepaalde periode.

Artikel 4.8 Intrekken voorziening en terugvorderen

Indien een belanghebbende niet meer aan de voorwaarden voldoet die zijn verbonden aan de re-integratievoorziening kan het college een re-integratievoorziening intrekken. Dat betekent dat vanaf het moment dat niet meer aan de voorwaarden wordt voldaan, de voorziening beëindigd (ingetrokken) wordt.

Als er sprake is van verwijtbaarheid waardoor er niet meer aan de voorwaarden wordt voldaan, kan op grond van de afstemmingsverordening een maatregel worden opgelegd. Daarnaast kan de voorziening worden ingetrokken en kan het college besluiten de gemaakte kosten van de belanghebbende terug te vorderen.

Paragraaf 4.2 Arbeidsinschakeling

Artikel 4.9 Opdragen tegenprestatie

Vanaf 1 januari 2015 is het op grond van de Participatiewet verplicht bij verordening regels te stellen over de tegenprestatie naar vermogen.

De tegenprestatie dient te voldoen aan de volgende wettelijke criteria:

1. er dient sprake te zijn van een tegenprestatie naar vermogen;
2. deze tegenprestatie bestaat uit het verrichten van onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden met behoud van uitkering;
3. de werkzaamheden worden verricht naast of in aanvulling op reguliere arbeid;
4. de werkzaamheden mogen niet leiden tot verdringing op de arbeidsmarkt.

De uitkeringsgerechtigde krijgt zelf de gelegenheid binnen 4 weken een tegenprestatieplaats bij een organisatie, instelling, club of vereniging te zoeken. Dit past binnen het beleid van eigen verantwoordelijkheid van de uitkeringsgerechtigde en maatwerk.

Bij onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden kan worden gedacht aan koffie schenken, het leveren van een bijdrage aan het verbeteren van de leefbaarheid in wijk of straat en erkend vrijwilligerswerk in het algemeen.

Als de uitkeringsgerechtigde het lastig of vervelend vindt om contact te zoeken met een potentiële organisatie, dan is beperkte begeleiding vanuit de gemeente mogelijk. Mocht de uitkeringsgerechtigde reeds onbeloonde maatschappelijk nuttige werkzaamheden verrichten, dan kunnen die op verzoek van de uitkeringsgerechtigde, indien aan de overige voorwaarden wordt voldaan, worden beschouwd als activiteiten in het kader van de tegenprestatie.

Wanneer de uitkeringsgerechtigde niet binnen 4 weken zelf een tegenprestatieplaats heeft weten te verkrijgen, dan zal vervolgens door de consulent in samenspraak met de uitkeringsgerechtigde een passende plek worden gezocht.

HOOFDSTUK 5: INDIVIDUELE INKOMENS- EN STUDIESTOESLAG

Artikel 5.1 Samenloop individuele inkomen- en studietoeslag

Een belanghebbende kan in een bepaald kalenderjaar nimmer in aanmerking komen voor de beide in de verordening genoemde toeslagen. Indien een persoon zowel aan de voorwaarden van de individuele inkomenstoelage als aan de voorwaarden van de individuele studietoelage voldoet, prevaleert de individuele studietoelage.

Artikel 5.2 Uitzicht op inkomensverbetering

In artikel 36 Participatiewet is geregeld dat indien er sprake is van uitzicht op inkomensverbetering er geen recht bestaat op een individuele inkomenstoelage.

De volgende personen worden geacht uitzicht te hebben op inkomensverbetering:

- personen die op de peildatum uit 's Rijks kas bekostigd onderwijs volgen (BBL), studiefinanciering ontvangen op grond van de Wet Studiefinanciering 2000 (WSF) of een tegemoetkoming ontvangen op grond van de Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en schoolkosten (WTOS) of die een dergelijke opleiding tijdens de referteperiode hebben gevolgd.
- personen die op de datum van aanvraag achteraf over een voorgaande periode (gelegen binnen de referteperiode) een inkomen ontvangen dat hoger is dan 110% van de toepasselijke bijstandsnorm.
- personen van wie vaststaat dat zij binnen 3 maanden na de aanvraag een inkomen gaan ontvangen wat hoger is dan de voor deze regeling geldende inkomensgrens van 110%.

Indien in de laatste twaalf maanden van de referteperiode een maatregel is opgelegd op grond van de Afstemmingsverordening die verband houdt met het schenden van één of meer arbeidsverplichtingen en

hierdoor arbeidskansen zijn gemist, dan wordt geen Individuele inkomens toeslag toegekend. Iemand heeft daarmee nagelaten om alles te doen om zijn inkomenspositie te verbeteren.

HOOFDSTUK 6: WET TAALEIS

Algemeen

De Eerste Kamer heeft op 17 maart 2015 ingestemd met het wetsvoorstel 'Wet taaleis WWB' (hierna: Wet taaleis). Dit wetsvoorstel is een uitvloeisel van een aantal afspraken uit het regeerakkoord "Bruggen slaan".

Het niet voldoende beheersen van de Nederlandse taal is nadrukkelijk géén uitsluitingsgrond of toegangsvoorwaarde voor bijstand. De taaleis is alleen van toepassing, als er recht op bijstand bestaat en heeft betrekking op alle bijstandsgerechtigden. De taaleis legt een inspanningsverplichting op aan de belanghebbende. Voldoende is dat de belanghebbende zich inspant om de Nederlandse taal machtig te worden om zo belemmeringen richting re-integratie en de arbeidsmarkt weg te nemen. Hiermee is de Wet taaleis een re-integratie-instrument. Doel van die inspanningsverplichting is om de volgende vaardigheden in de Nederlandse taal op referentieniveau 1F te verwerven:

- Spreekvaardigheid;
- Luistervaardigheid;
- Gespreksvaardigheid;
- Schrijfvaardigheid;
- Leesvaardigheid.

Met de Wet taaleis krijgen gemeenten de verplichting om van bijstandsgerechtigden te verlangen dat zij actief werken aan hun taalvaardigheid. Zonder Nederlands te begrijpen en te spreken is het immers veel moeilijker om aan het werk te komen en daarmee uit de bijstand te komen. Bovendien draagt kennis van de taal bij aan maatschappelijke participatie.

De Participatiewet kent een brede arbeids- en re-integratieverplichting. Gezien het belang van de beheersing van de Nederlandse taal voor arbeidsinschakeling is ervoor gekozen om de Participatiewet uit te breiden met een taaleis. In artikel 18b is de verplichting opgenomen om aan te tonen dat de aanvrager de Nederlandse taal beheerst. Niet meewerken aan de inspanning tot verbetering van de Nederlandse taal, kan volgens dit artikel leiden tot afstemming van de uitkering tot uiteindelijk wel 100%.

Artikel 6.1 Aantonen kennis Nederlandse taal

De belanghebbende moet over een document beschikken waaruit blijkt dat deze de Nederlandse taal voldoende beheerst. Deze plicht geldt voor iedere belanghebbende. De bewijslast rust in beginsel op de belanghebbende.

Lid 1.

Wanneer een belanghebbende in de leerplichtige leeftijd (tussen 5 en 16 jaar) tenminste acht jaren in Nederland heeft gewoond, kan ervan uitgegaan worden dat door de belanghebbende gedurende acht jaar Nederlandstalig onderwijs is gevolgd. Dit hoeft niet verder met bewijsstukken onderbouwd te worden, omdat dat duidelijk is vanuit basisregistratie. Hiermee is het een feit van algemene bekendheid, dat niet bewezen hoeft te worden.

Lid 2.

Voorbeelden van particulier of Nederlandstalig onderwijs in het buitenland zijn:

- een Belgisch diploma met een voldoende voor het vak Nederlands op de cijferlijst (beide documenten voorzien van apostille);
- een Surinaams diploma met voldoende voor het vak Nederlands op de cijferlijst (beide documenten voorzien van apostille);
- een diploma van het Europees baccalaureaat van de Europese school, met Nederlands als 1e of 2e taal en een voldoende voor het vak Nederlands;
- een getuigschrift International baccalaureaat Middle Years Certificate, International General Certificate of Secondary Education of International Baccalaureaat met een voldoende voor het vak Nederlands.

Lid 3.

De volgende documenten worden door het college beschouwd als gelijkwaardig aan het diploma inburgering:

- een diploma Staatsexamen Nederlands als tweede taal (NT-2), programma I of II;
- een WIN-Certificaat, met bijbehorende verklaring van de school, met voldoende niveau voor onderdeel Maatschappij Oriëntatie (t/m 31 augustus 2001 85% of hoger, vanaf 1 september 2001 80% of hoger) en voldoende taalniveau op alle onderdelen (niveau A2);
- een Certificaat Inburgering Oudkomers met op alle taalonderdelen niveau A2;
- een document waaruit blijkt dat de Verkorte Vrijstellingstoets is afgelegd en behaald;
- een certificaat Naturalisatietoets (zoals dit luidde voor 1 april 2007). Hieruit moet blijken dat belanghebbende geslaagd is voor de volgende vijf onderdelen: kennis van staatsinrichting en maatschappij; spreek-, luister-, schrijf- en leesvaardigheid.

Bij een ander document kan bijvoorbeeld worden gedacht aan (deel)certificaten, waaruit blijkt dat men de Nederlandse taal op niveau 1F beheerst (taalcursussen).

Lid 4.

Wanneer een belanghebbende al eerder heeft aangetoond dat hij de Nederlandse taal op het referentieniveau beheerst door de taaltoets met goed gevolg af te sluiten of wanneer er eerder door een college geoordeeld is dat de belanghebbende voldoet, dan geldt dat als voldoende bewijs. Let op dat hier

gesproken wordt over een college. Dat betekent dat het ook een college kan zijn van een andere gemeente in Nederland, indien het niveau getoetst en vastgesteld is op grond van artikel 18b van de Participatiewet.

Lid 5.

Wanneer de belanghebbende op geen andere manier kan bewijzen voldoende taalvaardig te zijn, kan deze dit nog aantonen via een eigen verklaring. Deze vult de belanghebbende in tijdens een intakegesprek of een participatiegesprek. Bij twijfel aan de taalvaardigheid of bij het ontbreken van deze verklaring en van bewijsstukken zoals opgenomen in de andere leden van dit artikel, kan een taaltoets worden afgenomen.

In bepaalde gevallen zal het college bovenstaande zaken wel in haar systemen terug kunnen vinden (zoals 8 jaar verblijf in Nederland, behalen opleiding), maar kan een belanghebbende dat zelf niet aantonen. In dergelijke gevallen geldt een eigen verklaring als het document waarmee een belanghebbende het niveau kan aantonen. De eigen verklaring betreft een checklist waarin in ieder geval wordt aangegeven door de belanghebbende waar hij scholing heeft gehad en welke periodes. Op dit formulier kan de belanghebbende ook aanvinken op welke manier hij heeft aangetoond dat hij voldoet aan de vereisten van de Wet taaleis. Indien mogelijk wordt de eigen verklaring vergezeld van relevante bewijsstukken. Indien die bewijsstukken er niet zijn, dan geldt de eigen verklaring dus als document dat de kennis van de Nederlandse taal aantoont.

Artikel 6.2 De taaltoets

Dit artikel beschrijft dat de organisatie die de toets afneemt ook een advies formuleert met betrekking tot het niveau van taalvaardigheid. Dit behelst tevens een advies over de taaltraining die het beste bij de persoon en het niveau van de belanghebbende past, waarbij altijd wordt gekeken naar het goedkoopst adequate alternatief.

Artikel 6.3 Geen taaltoets

De keuze om geen taaltoets af te nemen is maatwerk. De omstandigheden van de belanghebbende en in de persoon gelegen factoren worden altijd meegewogen in dit besluit. Omdat de gemeente Putten de taaltoets ziet als re-integratie instrument en deze ook zo wil inzetten, zal geen taaltoets worden afgenomen als er andere langdurige individuele belemmeringen zijn richting de arbeidsmarkt. Het moet dus niet gaan om een tijdelijke belemmering zoals b.v. een gebroken arm of been.

In veel gevallen zal het afnemen van een taaltoets in zijn geheel niet zinvol zijn en tevens strijdig zijn met het evenredigheidsbeginsel; de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit zijn onevenredig in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Dat is het geval bij personen waarvan reeds is vastgesteld dat zij niet leerbaar zijn of wanneer er sprake is van andere zwaarwegende problematiek in het individuele geval. Hierbij kan worden gedacht aan psychische problemen, waardoor zowel het afleggen van de taaltoets als het leveren van inspanningen na het zakken voor de toets geen toegevoegde waarde heeft. Vaak zal het zelfs enkel negatieve consequenties hebben. Een dergelijk traject is namelijk een zware belasting voor de belanghebbende en zal veelal leiden tot een teleurstelling en

wellicht een afstemming van de uitkering. Bovendien investeert het college op die manier tijd en geld, terwijl op voorhand duidelijk is dat dit niet tot het gewenste resultaat zal leiden.

Ook wordt er geen taaltoets afgenomen als op voorhand duidelijk is dat de bijstandsverlening van korte duur zal zijn. Dat kan zich bijvoorbeeld voordoen bij een op handen zijnde emigratie of wanneer de belanghebbende reeds een arbeidsovereenkomst is aangegaan, die start op een datum in de toekomst. De reden hiervan is dat er voor de belanghebbende na een eventueel negatief resultaat van de toets niet voldoende tijd is om het taalniveau te verhogen; vaak zal er wat tijd overheen gaan voordat iemand kan starten met een taaltraining.

Artikel 6.4 Kennisgeving en (geen) bereidverklaring

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 6.5 Aanbod taaltraject

Er wordt een traject aangeboden die past bij de situatie van de belanghebbende en diens mogelijkheden, waarbij altijd gekozen wordt voor de goedkoopst adequate voorziening. De invulling van het traject is afhankelijk van het gemeten en redelijkerwijs haalbare niveau van een belanghebbende en kan variëren van de inzet van een taalmaatje tot een taal cursus bij een onderwijsinstelling.

Artikel 6.6 De voortgang van het taaltraject

De inspanningen en voortgang van het traject worden halfjaarlijks middels een heronderzoek gevolgd. Het is aan de belanghebbende om de inspanningen en vorderingen aan te tonen middels een bewijs van aanwezigheid en rapportages omtrent de voortgang. Deze gegevens kunnen door de belanghebbende opgevraagd worden bij het instituut dat de training geeft.

Artikel 6.7 Het ontbreken van elke vorm van verwijtbaarheid

In dit artikel wordt invulling gegeven aan lid 6 onderdeel b van artikel 18b van de Participatiewet. Daar is opgenomen dat geen verlaging wordt toegepast indien elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, voor wat betreft het niet slagen voor de taaltoets.

In artikel 6.3 is opgenomen dat het college een belanghebbende in bepaalde gevallen geen taaltoets laat afleggen. Dit is onder andere het geval wanneer reeds duidelijk is dat een belanghebbende niet leerbaar is en/of wanneer hij de toets hoogstwaarschijnlijk nooit zal halen. Bij het vaststellen van de verwijtbaarheid wordt bij de redenen uit artikel 6.3 aangesloten. Theoretisch zou het zo moeten zijn, dat een persoon die valt onder een van deze criteria, de toets doorgaans niet hoeft af te leggen. Het college heeft dan immers al besloten dat de toets niet van toepassing is. Er zullen zich echter situaties voordoen waarin de omstandigheden vooraf niet geheel duidelijk waren of pas later, tijdens of na het maken van de toets, zijn opgekomen.

Naast de genoemde redenen, zijn er nog legio omstandigheden die oorzaak kunnen zijn van het ontbreken van verwijtbaarheid. Dat zal altijd op individueel niveau beoordeeld moeten worden. De omstandigheid dient te worden gezien in het licht van de individuele situatie. Het kan bijvoorbeeld gaan om iemand die tijdens de periode dat hij zich had moeten inspannen thuis veel problemen heeft gehad, waardoor het leren van de Nederlandse taal tijdelijk niet kon plaatsvinden.

Artikel 6.8 Relatie met de Wet educatie

Indien een belanghebbende een aanbod met als doel taalverhoging heeft aanvaard en dit nog steeds volgt op de ingangsdatum van de Wet taaleis, is hij actief bezig met Nederlandse taalverhoging. Hij levert daarmee 'voldoende inspanning'.

Artikel 6.9 Relatie met de Wet inburgering

Indien een belanghebbende een inburgeringstraject volgt, is hij actief bezig met Nederlandse taalverhoging. Hij levert daarmee 'voldoende inspanning'.

Artikel 6.10 Herzien en afstemmen verlaging

In dit artikel is een aantal zaken geregeld, die in de wet niet helemaal duidelijk, dan wel niet voldoende uitgewerkt is. Zou de letter van de wet worden gevolgd, dan is er in verschillende gevallen sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Er is bijvoorbeeld geen inkeerbepaling opgenomen in de wet. Voorbeelden hiervan:

- Iemand geeft in eerste instantie aan niet bereid te zijn om zich in te spannen de Nederlandse taal machtig te worden. Vervolgens bedenkt hij zich en gaat hij toch aan de slag. Wanneer de wet zou worden gevolgd, dan zou de verlaging, ondanks deze ommekeer van de belanghebbende, toch gewoon blijven doorlopen. Dit motiveert de belanghebbende uiteraard absoluut niet om het gedrag te veranderen, terwijl het college juist wel wil dat een belanghebbende zich alsnog gaat inspannen.
- Wanneer een belanghebbende zich juist wel bereid heeft verklaard de Nederlandse taal te leren en hij dat ook doet, maar er een aantal maanden later mee stopt, dan geldt dezelfde hoogte van de verlaging als bij iemand die nooit gestart is. Dus, iemand die na 7 maanden stopt en de toets niet haalt, zou meteen een maatregel van 40% krijgen, in plaats van 20%. Stopt iemand na 12 maanden dan bedraagt de verlaging zelfs 100%. Dit is niet proportioneel. Met deze bepaling is getracht dit onbedoelde effect te repareren; met deze bepaling is geregeld dat de maanden die de belanghebbende zich wél inspant, niet worden meegerekend voor het bepalen van de hoogte van de afstemming. Als iemand stopt na 7 maanden zijn best gedaan te hebben, dan bedraagt de maatregel 20% gedurende 6 maanden. Vanaf de 7e afstemmingsmaand gaat de afstemming naar, 40 % enz.

Als iemand gedurende 3 maanden een afstemming heeft gehad van 20%, vervolgens 4 maanden zich inspant en daarna weer stopt, volgt eerst nogmaals 3 maanden een afstemming van 20% en daarna 6 maanden 40%.

HOOFDSTUK 7: TEGEMOETKOMING KOSTEN KINDEROPVANG SOCIAAL MEDISCHE INDICATIE 2017

Algemeen

Op 1 januari 2005 is de Wet kinderopvang in werking getreden. In deze wet zou een regeling voor sociaal medische indicatie (SMI) worden vastgelegd. Dit is echter tot op heden nog niet vastgelegd. Gemeenten kunnen zelf bepalen op welke wijze zij richtlijnen en besluiten voor kinderopvang voor SMI vastleggen.

Artikel 7.1 Doelgroep

Gemeenten kunnen zelf een keuze maken voor de gemeentelijke doelgroep Kinderopvang SMI.

De keuze voor de doelgroep SMI is als volgt:

1. werknemers met een chronisch zieke of gehandicapte partner;
2. ouder(s) bij wie sprake is van een somatische aandoening, een psychiatrische ziekte of problemen in het psychosociaal functioneren waardoor men niet meer in staat is de praktische verzorging van een kind of kinderen op zich te nemen;
3. ouder(s) met een kind/kinderen met een somatische aandoening en/of gedragsproblematiek waardoor sprake is van overbelasting van ouders.

Het betreft situaties die betrekking hebben op de ouders en/of de kinderen.

Voor het bepalen van de draagkracht wordt aangesloten bij de bepalingen inzake de bijzondere bijstand, waarbij het vermogen in de woning niet wordt meegenomen.

Artikel 7.2 Vormen kinderopvang

Bij toepassing van deze regeling voor SMI kan gebruik worden gemaakt van een kindercentrum (dagopvang en buitenschoolse opvang) en gastouderopvang. Hiermee is er een keuze voor een bepaalde vorm van kinderopvang, die passend is bij de gezinssituatie. Het betreft vormen kinderopvang, zoals vermeld in de Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen. De omschrijvingen hiervan staan in de begripsbepalingen van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen en worden niet afzonderlijk gedefinieerd in deze beleidsregel. De Wet kinderopvang, die in 2005 in werking trad, is nu onderdeel van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen.

Artikel 7.3 Aanvraag

Het is noodzakelijk dat de aanvrager voldoende informatie aanlevert om een oordeel te kunnen vormen over de noodzaak van de kinderopvang. Een kopie van de plaatsingsovereenkomst met een

kinderopvangorganisatie is noodzakelijk. Indien er nog geen sprake is van kinderopvang, kan de plaatsingsovereenkomst na het advies worden opgevraagd.

Indien ouders in aanmerking komen voor de kinderopvangtoeslag van het Rijk via de Belastingdienst, dienen zij dit aan te vragen en aan te wenden voor de kinderopvang. Indien dit niet het geval is, zorgt de gemeente voor de aanvullende bekostiging middels bijzondere bijstand. De adviesprijs voor het uurtarief van de kinderopvang is van toepassing voor de berekening van de uurprijs kinderopvang en bekostiging door de gemeente.

Artikel 7.4 Duur en wijze van uitbetaling van de tegemoetkoming

De tegemoetkoming wordt achteraf uitbetaald na ontvangst van de factuur van het kinderopvangcentrum of het gastouderbureau en na controle van de aangevraagde kinderopvangtoeslag van het rijk.

Artikel 7.5 Intrekking tegemoetkoming

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

Artikel 7.6 Terugvordering

Dit artikel behoeft geen nadere toelichting.

HOOFDSTUK 8: VRIJLATING VAN INKOMEN

In beginsel worden alle inkomsten die een werkzoekende heeft aangevuld tot de geldende bijstandsnorm. Anders gezegd: de inkomsten worden gekort. Op grond van de Participatiewet zijn er mogelijkheden tot een gedeeltelijke vrijlating van de inkomsten. Dit kan het geval zijn als er sprake is medische urenbeperking of als er naar het oordeel van het college sprake is van het bijdragen aan de arbeidsinschakeling. Medische urenbeperking kan alleen worden vastgesteld als hier een advies van een arts en/of arbeidsdeskundige aan ten grondslag ligt.

Artikel 8.1 Definities vrijlating inkomen

In dit artikel worden een aantal definities geregeld. Onder meer wat onder inkomsten uit arbeid wordt verstaan maar ook wat wordt verstaan onder de inkomstenvrijlating.

Artikel 8.2 Recht op inkomstenvrijlating

In het eerste lid is geregeld dat het recht op inkomstenvrijlating op aanvraag maar ook ambtshalve kan worden vastgesteld.

In het tweede lid is geregeld dat de vrijlating alleen geldt indien het totaal van de inkomsten lager is dan de geldende bijstandsnorm.

In het derde lid is geregeld dat een vrijlating een keer per uitkeringsperiode kan worden toegekend.. Tevens is geregeld wat wordt verstaan onder een uitkeringsperiode.

In het vierde lid is geregeld dat geen nieuwe vrijlating kan worden toegekend als er een nieuwe uitkering wordt toegekend binnen zes maanden nadat de vrijlating is ingegaan.

In het vijfde lid is bepaald dat een nieuwe vrijlatingsperiode voor een alleenstaande ouder niet eerder kan aanvangen dan na 30 maanden na het begin van de laatste vrijlatingsbepaling.

Het zesde lid regelt dat de inkomstenvrijlating wordt toegepast binnen een periode van 24 aangesloten maanden. Het kan voorkomen dat een werkzoekende een maand wel werkt, de volgende niet enz. Er kan ook een langere periode zijn dat iemand niet werkt. De vrijlating van zes maanden als bedoeld in artikel 8.1 lid 2 onder a moet aangewend zijn binnen 24 maanden. Heeft de werkzoekende niet de volledige zes maanden gebruik kunnen maken van de vrijlating dan vervalt de niet gebruikte maanden.

Artikel 8.3 Bijdragen aan arbeidsinschakeling

In dit artikel is geregeld wanneer er sprake is van bijdragen aan arbeidsinschakeling. Er ligt een verband tussen de inkomstenvrijlating en een persoonlijk plan van aanpak. Dit mag in de vorm van een specifiek plan van aanpak maar dit plan kan ook onderdeel uitmaken van een beschikking. Tevens moet er een relatie zijn met volledige uitstroom uit de uitkering. Dit is het doel waar binnen het plan (uiteindelijk) naar toe gewerkt moet worden. Onderbreking van het plan van aanpak heeft tot gevolg dat de vrijlating wordt stopgezet.

Artikel 8.4 Geen recht op arbeidsinschakeling

In dit artikel is geregeld in welke gevallen in ieder geval geen recht bestaat op een inkomsten vrijlating. Dit geldt onder meer voor inkomen verworven uit illegale activiteiten of wanneer deze niet gemeld zijn en er dus sprake is van schending van de inlichtingenplicht.

Artikel 8.5 Herziening, intrekking en terugvordering

Als de vrijlating van inkomsten is toegekend kan in bepaalde gevallen deze toekenning herzien of ingetrokken worden. Herzien wil zeggen dat het besluit deels in stand blijft. Ingetrokken wil zeggen dat het volledige toekenningsbesluit vervalt. Als er sprake is van herziening of intrekking en er is sprake van ten onrechte verstrekte vrijlating dan wordt de teveel verstrekte uitkering teruggevorderd.

HOOFDSTUK 9: SLOTBEPALINGEN

De artikelen in dit hoofdstuk behoeven geen nadere toelichting.